

קונטרס "שארית יוסף"

דברי רבנו הגאון רבי יוסף ידיד הלוי זצוק"ל
(מי שהיה ראב"ד ומו"צ בק"ק הבוכרים ועל עדת ארם צובה בירושלים ומזקני
וגדולי דורו של הראי"ה קוק בארה"ק)

אודות הראי"ה קוק וספרו "אורות"

ונלוה אליו קונטרס "חד שמייה ששון" ובו תגובה לדבריו של הר'
יעקב ששון (נכד הגר"ע יוסף ז"ל) נגד ספר "דת הציונות" ומחברו

”אך לאלה מבין הקוראים שימצאו בדבריו של הגאון נטיה בולטת לקיצוניות קנאית, יוגד: עד שאנחנו בודקים את גדולי ישראל שמא נתפסו לקנאות, מוטב שנבדוק את עצמנו שמא נתפסנו לפשרנות ולוותרנות על חשבון קדשי הקדשים וערכי הערכים של ישראל. ניגש נא לביקורת עצמית, נחטט נא בעמקי הכרתנו, נקלוף נא את המושגים וההשקפות הזרות והמתנכרות, אשר רכשנו לנו דוקא פה בארץ ישראל, מעל הגרעין המקורי, העצמאי, הראשוני שלנו. שמא נלכדנו למהלך מחשבה המתפרץ עלינו מכל צד, דרך אלפי צינורות ההשפעה, בצורת נאומים, מאמרים, שיחות, בפרדס, בסדנה ואפילו בבתי כנסיות”

(רבי משה שנפלד ז”ל, דברים שכתב כהקדמה לקונטרסו של הגאון מרן רבי אלחנן וסרמן הי”ד “עקבתא דמשיחא” ומצאנום מתאימים כהקדמה והכנה גם לדברי מרן רבי יוסף מרדכי ידיד הלוי זצוק”ל אשר לפנינו)

קונטרס "שארית יוסף"

דברי רבנו הגאון רבי יוסף ידיד הלוי זצוק"ל
(מי שהיה ראב"ד ומו"צ בק"ק הבוכרים ועל עדת ארם צובה בירושלים)
אודות הראי"ה קוק וספרו "אורות"

[מתוך ספרו שו"ת שארית יוסף ח"ד- עמ' תלב'-תמה']

מוגה מטעויות הדפוס ובצירוף המקורות מכתבי הראי"ה קוק עליהם סובבים
דברי רבנו וכן הערות ע"י אברהם חזן הי"ו

יוצא לאור
כסלו התשע"ה

(מהדורה ראשונה: ניסן תשע"ב)

ע"י:

052-7687487 • ת.ד. 45 פתח תקוה 49100

www.yoel-ab.com • yoel@yoel-ab.com

(ניתן לסייע לפעילותנו באמצעות PayPal מס' החשבון הוא כתובת המייל הנ"ל)

בעז"ת

ספר שאלות ותשובות

שארית יוסף חלק ד

על ארבעת חלקי הש"ע

מאת המחבר

הרב הגאון הגדול צ"ע

כמוהר"ר יוסף מ. ידיד הלוי זצוק"ל

מי שהיה ראב"ד ומו"צ דק"ק הבוכארים

ועל עדת אר"ץ בירושלים ת"ו

בעל מחבר הספרים: "תורת חכמי ח"א, הלכות תיח; ימי יוסף"
ח"א ח"ב שו"ת; ברכת יוסף ח"א, תיב ח"ג על הלכות ברכות;
"ימי יוסף" על הלכות גטין תלפ"ח; ימי יוסף בתרא" שו"ת;
"שארית יוסף" ח"א, תיב ח"ג שו"ת, השמטות ודרושים.
ועוד לו בכתובים

עם מבוא ומפתחות וכו'

ע"י

הרב עזרא בצרי יצ"ו

יזנא לאור ע"י

סוכת
דוד
SUCATH
DAVID

ירושלים

ירושלים ה'תש"מ

מרן הגאון רבי יוסף מרדכי ידיד הלוי זצוק"ל היה מגדולי הרבנים בירושלים בדורות הקודמים. נולד בארם צובה בשנת התרכ"ז. בצעירותו למד תורה אצל הגאון רבי אברהם עדס. אח"כ עלה לארה"ק והתישב בצפת. שם חבר חלק מספריו, שמש כדיין למד ולמד תורה מתוך הדחק. הוא זכה להוקרה והערכה רבה מצד גדולי הדור ובראשם הגאון הרידב"ז והגאון רבי שלמה אלעזר אלפנדרי זצוק"ל. בשנת תרע"א-תרע"ב לערך עלה להתישב בירושלים, תחילה, כדיין ומו"צ על עדת הבוכרים ואח"כ כראב"ד על יוצאי ארם צובה (יחד עם רבו רבי אברהם עדס ועם תלמידו רבי שלמה לניאדו). הוא המשיך להרביץ תורה ולהעמיד תלמידים (ביניהם גם הגאון רבי עזרא עטיה זצוק"ל ראש ישיבת פורת יוסף) והשיב לשאלות רבות של הפונים אליו מקרב כל העדות והחוגים. ברח מן הכבוד והיה ראש וראשון לכל דבר שבקדושה ובפרט לכל הנוגע לחיזוק הדת ולמלחמתה של תורה. נתבקש לישיבה של מעלה בח' באדר התר"ץ ומנוחתו כבוד בהר הזיתים. זיע"א. (מתוך תולדותיו המובאות ע"י בנו בתחילת חלק ג' של ספרו "ברכת יוסף"). דבריו המובאים להלן הינם ההתיחסות הארוכה ביותר בכתב לראי"ה קוק הנמצאת בדברי גדולי דורו שהתבטאו בחריפות נגד שיטתו ודעותיו הן בכתב והן בע"פ, ומפריכה את הטענה כאילו גדולי הדור בקרב הרבנים הספרדים היו תמימי דעים עמו ועם דעותיו הכוזבות והמסוכנות או התיחסו אליו כאל אחד מגדולי הדור.

ענין אפיקורס שצריך למחות עליו

ראה ראיתי דברים של מינות ואפיקורסות מאיש אחד^א בתור רב אשר תסמרנה שערות האדם לסתם איש הישראלי הירא וחרד לדבר השם בשמעו דברים הללו. ואני לעת עתה נבוך מאוד אם אחריש ואשתוק או ראוי ומצוה למחות בזה. ומצאתי חובה לעצמי שאסור לשתוק בזה ומצוה היא גדולה לצעוק בקול מר. שאם בא אדם וחירף וגידף וביזה אותו כמה מצטער ועומד וצועק נגדו. ואם לכבודנו אנחנו מוחים, איך לכבוד שמים נעמוד בשתיקה? והרי מצינו בש"ס דשבת דף ל' ע"ב: כתיב "אל תען כסיל כאולתו" וכתיב "ענה כסיל", ל"ק הא בד"ת הא במילי דעלמא ע"כ. בד"ת צריך להשיב, דאמר שם בד"ת מאי היא כי הא דיתיב ר"ג וקא דריש, עתידה אשה שתלד בכל יום, שנאמר הרה ויולדת יחדיו, לגלג עליו אותו תלמיד, א"ל אין כל חדש תחת השמש, א"ל בוא ואראך דוגמתן בעוה"ז, נפק אחוי ליה תרנגולת יעו"ש. וא"כ מכ"ש בדברי מינות ואפיקורסות שצריך להשיב דלא ליגררו אבתריה.

ואע"ג דאמרינן בש"ס סנהדרין דף ל"ח ע"ב: ודע מה שתשיב לאפיקורס היינו אפיקורס גוי אבל אפיקורס ישראל כ"ש דפקר טפי היינו אם רוצים להתוכח עמו ולהחזירו מדעתו זה אי אפשר במין שהוא מישראל, דכ"ש דפקר טפי, אבל לענין דלא ליגררו אבתריה כו"ע ויטעו אחריו ודאי צריך להשיב על דבריו שלא יטעו אחריו, ומכ"ש שהוא רב מפורסם ועם רב נגדו אחריו ומכנים אותו בשם גאון וצדיק בודאי מצוה רבה איכא להודיע למי שיש בו יראת שמים וחרד לדבר השם וטועה בו שיפרוש ממנו, כמו שדרשו רז"ל ע"פ אל תקרב אל פתח ביתה זו מינות.

והאיש הלזה ודאי [אסור] לשמוע דברי תורה מפיו כמו שדרשו רז"ל על פסוק: כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך השם צבאות, אם הרב דומה למלאך השם תורה יבקשו מפיהו ואם לאו לא יבקשו תורה מפיהו. ועיין בשו"ע יו"ד סי' רמ"ו סעיף ה' שהרב שאינו הולך בדרך טובה, אעפ"י שחכם גדול הוא וכל העם צריכים לו אין למידין ממנו עד שיחזור

^א הכונה לרא"ה קוק כפי שיוכח מהמשך הדברים ומהציטוטים שיביא מכתבי הרא"ה קוק בהמשך.

למוטב ע"כ. וזהו מדברי הש"ס דחגיגה דף י"ב. ועיינן ש"ך שם שכתב דבזה"ז אין לחלק כמו שחילק הש"ס שם בין גדול לקטן דבגדול יכול ללמוד מרב שאינו הגון דלא חיישינן שמא ילמוד ממעשיו דבזה"ז כולם נחשבים כקטנים יעו"ש. ובדברי הש"ס שם דאמר דקב"ה לא קאמר שמעתתא משמיה דר"מ הואיל וגמר שמעתתיה מפומיה דאחר יעו"ש. וא"כ כיון דפשתה המספחת מצוה להודיע לרבים שלא יגררו אחריו ואיסור גמור לשמוע תורה מפיו אחר שנמצאו בדבריו דברים אשר תצלנה אזנים משמוע, וכמו שנזכיר קצת מדבריו לקמן, א"כ השומע ישמע והחדל יחדל.

ואם באמת השם יודע ואל אלקים יודע כי אני בורח מן המחלוקת כבורח מן הנחש, ובפרט בדור יתום כזה. ועיינן בזה בשו"ע יו"ד בסוף סי' של"ד בדברי רמ"א שם שכתב, דאעפ"י שחייב [אדם למחות בעוברי עבירה וכל מי שאינו מוחה ובידו למחות נתפס באותו] עון מ"מ אינו חייב להוציא ממונו על זה, ולכך נהגו להקל מלמחות בעוברי עבירה שיש לחוש שיעמדו על גופנו ומאודנו עכ"ד. וכל זה במי שבידו למחות כתב הכי, וכ"ש אנן שאין בידנו למחות כלל כלל, שנפרץ גדר התורה לגמרי ונעשית התורה הפקר. וא"כ איך נבוא להוכיח ולמחות ובעוה"ר יש חשש שיעמדו על גופנו וא"כ היה ראוי לעמוד בשתיקה ונישא לבבנו אל כפים אל אל בשמים שהוא יתקן את עולמו יבוא בעל הכרם וכו', אבל עכ"ז אין מכל זה ראייה להציל אותנו לעמוד בשתיקה כיון דהענין נוגע לחילול השם וחילול התורה להיות נגררים אחר ההבל בדברי מינות ואפיקורסות, וגם חילול וזילזול כבוד הנוגע לכללות הצדיקים ובפרט דוד מלך ישראל ומשה אדון הנביאים, וכמו שיובא לקמן, ומה גם שאין אנחנו מוחים בזה בעוברי עבירה שדבר זה בעוה"ר מן הנמנע שיד[ני] הפריצים העוברים על התורה בשאט נפש בעוה"ר רבו כמו רבו והם ידם על העליונה ובעוה"ר חכמי ישראל ידם על התחתונה. וכעת לא באנו בזה למחות בעוברי עבירה אך למי שחרד לדבר השם ומאמין בתורת משה ובתורה שבע"פ שלא יהיו נכנסים דברי האיש הזה בלבו ויפרוש שלא ישמע ד"ת מפיו, ובפרט מספריו שהם דברי מינות ואפיקורסות.

וראוי להעתיק פה מה שכתב הרב גנזי חיים במערכת ח' אות ז"ן שכתב שם וז"ל: ומכ"ש אם יש חילול השם וחילול התורה באיזה דבר שאינו רשאי למנוע את עצמו וחייב לגלות דעתו אם הוא לאפרושי מאיסורא וכו' וכל לאפרושי גברא שפיר דמי וכמה נזקין וחבלות וחילול השם וחילול התורה יוצא מכמה חכמים שהם מונעים מלהגיד כי ישר וכו' יעו"ש. ואפילו בשתיקה

הם נענשים כמבואר בזוהר הקדוש ס' טהרה [פר' תזריע] דף מ"ו, נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכו' יעו"ש. ואותם המתחסדים כשיש מחלוקת ורואים חילול השם וחילול התורה והם עומדים מנגד כדי שלא להטפל בשום מחלוקת לא יפה הם עושין כי במקום שיש חילול תורת קונו צריך לדבר ולהתקוטט נגד בני אדם המתיצבים על דרך לא טוב לחלל קודש. וצא ולמד מ"ש הרב מוהר"ש אוזיידא בס' מדרש שמואל בפרק ב' דאבות על מאי דתנן התם: ובמקום שאין אנשים השתדל להיות איש וז"ל: הפירוש הוא כי מי שאינו נכנס במחלוקת על דרך לא טוב אינו [חש] לעלבון תורת קונו ואינו נכנס בדרך אנשים, ולזה במקום ההוא השתדל להיות איש וחזקת והיית לאיש יעו"ש. ודבריו חיים וקיימים דאיך יתכן האדם שהוא ירא את השם ורואה שאחרים מבזין את התורה והוא יעשה חסידות שלא להטפל במחלוקת נגד השם ונגד משיחו כי הוא חסיד שוטה. ועל כיוצא בזה אמרו בש"ס איזהו חסיד שוטה שרואה אשה טובעת בנהר ואינו מצילה, כמו כן הוא ענין זה ממש. ומה גם שהתורה עצמה היא בתו של מלך מלכי המלכים הקב"ה ואיך יתכן שיהיה האדם רואה לבתו של מלך שרומסין ודורסין אותה ברגלים והוא עד או ראה או ידע ויעמוד מנגד ולא יהיה לו עונש גדול על זה עכ"ד. וא"כ צא ולמד ק"ו לנ"ד שאיך יעמוד בשתיקה על דברי מינות ואפיקורסות שיש בו משום אבק דע"ז ואין לך חילול השם וחילול כבוד התורה יותר מזה, ומצוה רבה על כל רב וחכם למחות בזה במחאה גלויה ומפורסמת כי דברים הללו שכותב זה הם דבריו דברי מינות ואפיקורסות ויזהרו ממנו שלא יגררו אחריו.

ואע"ג דיש לצדד קצת בזכותו לומר שהוא עצמו לא היה נחשב כמין ואפיקורס, דאולי עבר איזה רוח וטועה בדמיונו, ועיין בזה בספר בשמים ראש המכונה להרא"ש, ושם בסי' ר"מ כתב וז"ל: שלא כאשר יפתח האדם את פיהו בפקפוקים במקומות אחרים נדון אותו לאפיקורס, והנה בעינינו גדולי ישראל דברו לעתים דברים קשים שאסור לשומען ונכתב בספר, גם מהם כאלה השם יכפר בעדם ולא יקרא אפיקורס אלא בבושת בדבר מן הדברים ואפילו במצוה קלה של סופרים, או באומר דעתו בפה מלא בהכחשת התורה או הנסים או אפילו באחת מהם, אבל זה שלא נודע ממנו שעובר עבירה רק שלפרקים הוא מדבר הטינא שבלבו שבא לו מכח הירהוריו הבאים לו מכח לימוד הפילוסופיא וכו' יעו"ש. וא"כ גם זה הוא אולי מזה הסוג שיש לו איזה דמיונות ושיבושים שבאים לו מצד ההירהור אולי מחמת לימוד

חכמת הפילוסופיה או מצד אחר ויהיה איך שיהיה אם נדונו כמין או אפיקורס הא מיהא דברים הללו שיוצאים מפיו הם דברי מינות ואפיקורסות וראוי למחות דלא ליגררו אבתריה. ואדרבה מזה הוא דאיכא חשש טפי שלא יהיו נגררים אחריו אחר שהוא בתור רב מפורסם ובעוה"ר פוסע על שני הסעיפים יטעו אחריו הרבה אפילו היראי שמים וחרדים לדבר השם. ומי יודע אם אינו מכת הצבועים והחנפים, והרי פוק חזי מה שכתב אדונינו המלך דוד בספר תהילים, "הלא משנאיך השם אשנא ובמתקוממך אתקוטט תכלית שנאה" וכו', עם שכתב "אל תתחר במרעים" ועכ"ז במשנאי השם אמר הלא משנאיך השם אשנא ובמתקוממך אתקוטט והכל לשם קב"ה, ובכל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב. ועל זה סיים דוד מלך ישראל אחר זה ואמר חקרני אל ודע לבבי בחנני ודע כליותי ולבי, דלכאורה מה קשר זה אחר שאמר הלא משנאיך השם אשנא וכו' יאמר חקרני אל ודע לבבי אלא נראה שהכוונה פשוטה שאחר שאמר הלא משנאיך השם אשנא וכו' אולי יחשדו ח"ו לדוד מלך ישראל שמתקוטט עם שונאי השם אולי יש לו איזה טינא בלבו עליהם או איזה שנאה מחמת קנאה שמתקנא מהם מאיזה ענין ולא לשם שמים, על כן סיים ואמר חקרני אל ודע לבבי שאתה בוחן לבות וכליות שאני מכוין דוקא בשביל כבודך בשביל שהם משנאיך על כן אשנא אותם ולא לשום פניה אחרת.

על כן מצוה גדולה על כל מי שהוא חכם או רב חובה עליו להיות קנאי בזה ולא יחוש על כבוד וצער עצמו אולי יבזו אותו או יצערו אותו אחר שתהיה כוונתו לשם שמים בלתי שום פניה כלל, יען שבעוה"ר הדור נפרץ לגמרי בחילול התורה שהרימו יד בתורת משה רבינו כולה בכלליה ופרטיה ועינינו רואות גודל פרצת הדור ואין לאל ידינו למחות ולא לדבר דבר או אפילו חצי דבר, ואין לנו לדאוג על אנשים אשר כבר הפרו חוק ברית התורה לגמרי באכילת נו"ט ובעילת נדה וכו' וכו' לא השאירו עוללות מן כל גופי התורה ובפרט שבת החמור המחללין בפרהסיא שאלו הם כנכרים לכל דבריהם, ומן הנמנע על אנשים כאלו שיהיה מהם עוד תקוה, אלא הדאגה גדולה היא אפילו על החרדים ויראי השם שלא ילמדו ממעשיהם הרעים ומדרכיהם המקולקלים ויאמרו הרי יש לנו רב לסמוך עליו שהוא גאון וצדיק יסוד עולם כמו שכותבין עליו, והוא משבח מאוד למעלת הרשעים יותר מן הצדיקים הגדולים, רק שכל זמן שהוא חפץ בכלל באושר והצלחת האומה, אעפ"י שאינו יודע לקרוא בשם ולפרש צפונותיו, ואפילו אם הוא טועה במעשיו

ודעותיו תוכו קודש קדשים הוא, ע"כ מה שהעתיקו מדבריו ממש². דבריו כדברי הנביא כאילו שכינה מדברת מתוך גרונו וכאילו הוא במקום האלוקים, לא די שאינו מביא ראיה לדבריו ולא שום רמז לא מן המקרא ולא מדברי רז"ל, כי לא נמצא בעולם שום חכם או מחבר שיכתוב איזה דבר דין או הלכה, דרוש או אגדה או קבלה או איזה דבר חכמה שלא מביא ראיה לדבריו או איזה רמז מן התורה או מן הנביאים או מן הכתובים או מן דברי רז"ל, שהרי אפילו בעלי הש"ס התנאים והאמוראים שכל דבריהם ברוח הקודש נאמרו, עכ"ז אינם מחדשים דבר אפילו בדרך דרוש ובדברי אגדה עד שיביאו איזה רמז או סמך מן הפסוקים, וזה מדבר דברים כמו נביא ואורים ותומים. ולא די זה אלא דבריו הם נגד תורת משה והנביאים והכתובים ונגד דברי הש"ס והקבלה שאם הוא מדבר ברשעים כ"כ בדעותיהם ובמעשיהם שהכיר, היינו שעוברים על עיקרי ושורשי התורה ומחללי שבתות בפרהסיא לזה הוא שקורא אותם תוכם קודש קודשים, לא קודש לחוד אלא קודש קודשים רק בזה די אם יהיו חפצים לבד באושר והצלחת האומה אף אם יעברו על כל התורה כולה בשיבוש דעתם ומעשיהם הם תוכם קודש קודשים, דאם יעברו על כל התורה כולה מה מעלה ומוריד זה בשביל שהם יהיו חפצים באושר האומה והצלחתה יהיה תוכם קודש והרי כתב הר"מ ז"ל בפרק ד' מהלכות רוצח: וכן העושה עבירות להכעיס אפילו אכל נבלה או לבש שעטנז להכעיס הרי זה מין. וגם כתב שם דאפיקורסים הם ישראלים שכפרו בתורה ובנבואה יע"ש. ועיין עוד בטור יו"ד ובשו"ע סי' קנ"ח והמינין והאפיקורסין אין להם חלק לעולם הבא ובפרט שמחללין שבת בפרהסיא שדינם כנכרים גמורים לכל דבר. ובודאי שאין לך פקרות יותר מזה וסימן גדול הוא שהם אינם מאמינים

² וז"ל הרא"ה קוק ("אורות התחיה" סג' עמ' צד): ופנימיות זו, שהיא נשמת הנשמה העליונה, קבועה היא בנשמה הסגולית אשר לישראל, ואינה זה ממנה, כל זמן שהקשור לכללות האומה ולצביונה חי בקרבו, כל זמן שהוא חפץ בכלל באושר והצלחת האומה הישראלית, אף על פי שאינו יודע לקרא בשם ולפרש את צפונותיו. ואפילו אם הוא טועה במעשיו ודעותיו, תוכו קודש קדשים הוא.

וב"שמונה קבצים" (קובץ א' אות רמג) כתב רז"ל: "הרשעים בעלי הפרינציפים, הפושעים להכעיס ולא לתיאבון, נשמתם גבוהה מאד, מאורות דתוהו. הם בחרו בהרס והינם מהרסים. העולם מתטשטש על ידם והם עמו, אבל תמצית האומץ שיש ברצונם, היא הנקודה של קודש, שהיא, כשהיא נספגת אל הנשמות המשוערות במהלכן, נותנת להם את עז החיים". ושם בהמשך (אות תשס"ה) כתב רז"ל: "לפעמים ימצא כופר, שיש לו אמונה חזקה, פנימית, מאירה, נובעת ממקור הקדושה העליונה, יותר מאלפי מאמינים קטני אמונה. דבר זה נוהג באישים פרטיים וכן בדורות, ועל כולם נאמר צדיק באמונתו יחיה..."

לא בתורה ולא בשבת ולא במי שציוה על מצוות התורה ועל השבת. ומה שהשבת הוא מעיד על השי"ת שהוא יחיד ומיוחד והוא חידש את עולמו, שהוא ברא את העולם בששת ימי המעשה וביום השביעי שבת וינפש. וידוע מה שאמרו ז"ל שהכופר בשבת כאילו כופר בכל התורה כולה, שהתורה קא צוחה מחלליה מות יומת לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת והם גרועים יותר מהקראים, שהקראים מאמינים בהשי"ת וביחוד שמו ובתורת משה רבינו ואינם מחללים שבת, רק שכופרים בתורה שבע"פ לבד, ועכ"ז נקראים צדוקים מינים, ולא שמענו ולא ראינו מימינו הרמת יד בתורת משה רבינו ע"ה שהעזו פניהם לחלל שבת בפרהסיא בלתי שום הנאה וריוח ממון שאפילו בימי ירמיהו הנביא שהוכיח אותם על חילול שבת נראה שהיו מחללים את השבת עבור הנאה וריוח ממון וז"ל הנביא ירמיה בפיסקא י"ז שהיה מכריז ואומר: כה אמר השם אלי הלוך ועמדת בשער בני העם אשר יבואו בו מלכי יהודה ואשר יצאו בו ובכל שערי ירושלים ואמרת אליהם שמעו דבר השם מלכי יהודה וכל יהודה וכל יושבי ירושלים הבאים בשערים האלה כה אמר השם השמרו בנפשותיכם ואל תשאו משא ביום השבת והבאתם בשערי ירושלים ולא תוציאו משא ביום השבת וכל מלאכה לא תעשו וקדשתם את יום השבת כאשר צויתי את אבותיכם ולא שמעו ולא הטו את אזנם ויקשו את ערפם לבלתי שמוע ולבלתי קחת מוסר והיה אם שמוע תשמעו אלי נאום השם לבלתי הביא משא בשערי העיר הזאת ביום השבת ולקדש את יום השבת לבלתי עשות בו מלאכה ובאו בשערי העיר הזאת מלכים ושרים יושבים על כסא דוד רוכבים ברכב ובסוסים המה ושריהם איש יהודה ויושבי ירושלים וישבה העיר הזאת לעולם וכו' ואם לא תשמעו אלי לקדש את יום השבת ולבלתי שאת משא ובוא בשערי ירושלים ביום השבת והצתי אש בשעריה ואכלה ארמונות ירושלים ולא תכבה ע"כ דברי הנביא. יראה הרואה כמה התמרמר ירמיהו הנביא על חילול שבת ואפילו במקום שיש בו ריוח והנאת ממון שהוא לתיאבון, ותלה בנין וחרבן ירושלים ובית המקדש בזה, שאמר שאם לא תשמעו וכו' והצתי אש וכו', והתחיל ואמר בציווי השם יתברך שאמר לו: ועמדת בשערי בני העם אשר יבואו בו מלכי יהודה וכו' לומר שמתחילה יכריז על מלכי יהודה שהם הגדולים והראשים שיש בידם למחות ולקיים דברי הנביא שמכריז בשם השם וכל זה בחילול השבת שהוא לתיאבון, דלא מיקרו מינין ואפיקורסים כל כך. וא"כ איה איפוא הללו בדור הרע הזה שעושיין חילול שבת בדברים אפילו שאין בהם הנאת

ממון שיש בזה פקרות טפי ובזה הם גורמין טפי לחורבן ירושלים כפי דברי הנביא הנ"ל וכפי אמונתנו בדברי חז"ל שגאולתנו ופדות נפשנו תלויה בשמירת שבת, וכמו שאמרו ז"ל אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלין. וא"כ היכן אושר והצלחת האומה שהם חפצים בה ובשביל זה קורא להם עפ"י נבואתו שתוכם קודש קודשים הרי נבואתו לא די שמכחשת דברי רז"ל אלא שמכחיש נבואת ירמיהו הנביא שמתנבא שאם יחללו את השבת שתצא אש בשערי ירושלים ואכלה ארמנות ירושלים ולא תכבה.

א"כ לפ"ז הם במעשיהם הרעים גורמים חורבן האומה שהוא חורבן ירושלים ואורך הגלות והם מינים ואפיקורסים שעברו על כמה מיני כריתות שכתוב בהם הכרת תכרת, ודרשו רז"ל הכרת בעולם הזה תכרת בעולם הבא וז"ל הר"מ בפרק שמיני מהלכות תשובה הלכה א': הטובה הצפונה לצדיקים היא חיי העולם הבא והוא חיים שאין מות אחריה הוא שכתוב בתורה למען ייטב לך והארכת ימים, מפי השמועה למדו למען ייטב לך לעולם שכולו טוב והארכת ימים בעולם שכולו ארוך וזהו עולם הבא. שכן הצדיקים הוא שיזכו לנועם זה ויהיו בטובה זו, ופרעון הרשעים שלא יזכו לחיים אלו אלא יכרתו וימותו. וכל מי שאינו זוכה לחיים אלו הוא המת שאינו חי לעולם אלא נכרת ברשעו ואבד כבהמה, וזהו כרת הכתובה בתורה שנאמר הכרת תכרת הנפש ההיא מפי השמועה למדו הכרת בעולם הזה תכרת בעולם הבא, כלומר שאותה הנפש שפירשה מן הגוף בעולם הזה אינה זוכה לעולם הבא אלא גם מן העולם הבא נכרתת עכ"ד. ועוד שם בהלכה ה' כתב שהנקמה שאין נקמה גדולה ממנה שתכרת הנפש ולא תזכה לאותם החיים, שנאמר הכרת תכרת הנפש ההיא עונה בה, וזהו האבדון שקורין אותו הנביאים דרך משל באר שחת ואבדון ותפתה ועלוקה וכל לשון כליה והשחתה קוראין לו לפי שהיא הכליה שאין אחריה תקומה וההפסד שאינו חוזר לעולם עכ"ד. ועייין עוד ברש"י על החומש בפרשת אחרי מות על פסוק ושמרתם את חוקתי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם, ופירש"י וחי בהם לעולם הבא. ואם תאמר בעולם הזה והרי סופו הוא מת ע"כ. הרי מכל זה מבואר שכל אלו המינים והאפיקורסים והעוברים עבירות גדולות וחמורות שאין לו חלק לעולם הבא והיא הכרתת הנפש ממקורה שכתב הר"מ ז"ל, ולא תזכה לאותם חיים הנצחיים, וכמו מיתת הבהמה. א"כ לאלו שקורא תוכן קודש קדשים, א"כ חלילה השופט כל הארץ לא יעשה משפט, שאלו שתוכן אכתי קודש

קדשים ימותו כבהמה והקודש קדשים שבתוכן איה איפה ילך והוא חלק אלוה ממעל לדעתו ז"ל.

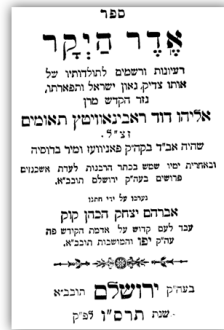
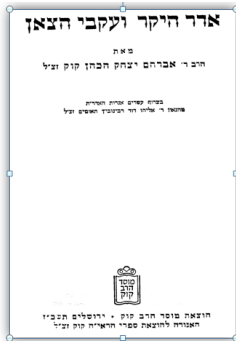
וכתב עוד בזה הנביא הזה אשר מתנבא לא ידעתי בשם מי מתנבא על הכופרים והמומרים שכתב עליהם עוד בזה כי הרע שבהם אינו אלא חיצוני ובתוכיות הנשמה אינה אלא טוב וקדוש הרשע שפקר כ"כ ביד רמה להרוס הדת והוא נשמתו נכרתת ומן המורדין ולא מעלין וגורם במעשיו לחורבן ירושלים ואורך הגלות ועושה אותו צדיק ותוכו קדוש ושהוא חפץ בהצלחת האומה והכל בתר איפכא כמו שביארתי וזה ממש מה שכתב הנביא ישעיה ה' הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע שמים חושך לאור ואור לחושך שמים מר למתוק ומתוק למר יעו"ש¹.

¹ ולא רק שכתב נגד המפורש בדברי רז"ל אלא שלא בחל גם בזיוף דברי רבותיו הסותרים את דעותיו הכוזבות. כך למשל, בשנת התרס"ו הוציא הראי"ה קוק לאור את חיבורו "אֲדָר הַקָּר" (רעיונות ורשמים לתולדות מרן האדר"ת). ללא כל בושא הוא מזייף את צוואתו של חמיו מרן האדר"ת ומשמיט ממנה דברים עקרוניים מאד העומדים בסתירה מוחלטת לבסיס משנתו הרעיונית. הוא מביא את דברי האדר"ת הבאים העוסקים במידת האהבה וז"ל: "אהבת תוה"ק ולומדיה, וביחוד לגדולי הת"ח ויר"א אמיתיים, היא בלבי ונפשי. מאד הנני צמא עוד גם היום לעמוד לשרת אחד הגאונים האמיתיים, צדיק גמור, פשוט לשמשו כעבד לאדוני, אך בעונותי עוד לא זכיתי לזה, במקום שמכירים אותי הוא מן הנמנע, ובמקום אחר לא נזדמן לי עד היום למגינת נפשי". - הלאה יאמר, "מעודי לנגד עיני מאמר חז"ל הק' "יהי כבוד חביך חביב עליך כשלך", וגם המאמר "כל היודע בחבירו שהוא גדול ממנו אפילו בדבר אחד חייב לנהוג בו כבוד". ולכן אני נזהר הרבה בכבוד זולתי, יהיה מי שהוא, ובפרט למי שיש לו יתרון עלי בדבר מה, שהטילו רבותינו חובה לנהוג בו כבוד". ע"כ.

במקום שבו מכניס הראי"ה קוק בהבלעה את המילים "הלאה יאמר" כדי לטשטש את זיופו המחפיר, מופיעות בצוואת האדר"ת המקורית השורות הבאות: "ביחוד גדלה אהבתי לגדולי הדור, צדיקי עולם, גם אשר לא ראיתם ממש, לשמם ולזכרם תאות נפשי, לא יתואר באומר דברים ואני עומד ומצפה לעת אשר ימלא ה' משאלות לבבי, עדיין לשרתם אם הרבה אם מעט. ואת הרשעים פושעי ישראל, החוטאים ומחטיאים, המלגלים על דברי חז"ל, שנאתי תכלית שנאה, אותם ואת כל אשר להם וההולכים בדרכיהם, לא אוכל להסתכל בפניהם ככל דבר נמאס משוקץ ומתועב, כן לא אוכל ראות פניהן במלוא מובן המילה אך את שאינם בני ברית, כל אשר איננו שונא לישראל, אין לי שום שנאה על שום איש, רק למי שנצטוונו מרבותינו לשנאותו [פסחים (ק"ג): תד"ה שראה, אבות דרבי נתן סוף פרק טז]."

אגב, מי שחשף את זיופו של הראי"ה קוק היה לא אחר מאשר תלמידו הרמ"צ נריה שהביא את הנוסח המלא כעורך ההוצאה החדשה של הספר "האדר"ת-סדר אליהו, נפש דוד [תולדות האדר"ת]", הוצאת מוסד הרב קוק התשמ"ד.

ועוד כתב זה הנביא דבר מפליא וז"ל: הנפש של פושעי ישראל שבעקבתא דמשיחא אותם שהם מתחברים אל עניני כלל ישראל לארץ ישראל ולתחית האומה היא יותר מתוקנת מהנפש של שלומי אמוני ישראל שאין להם זה היתרון של ההרגשה העצמית לטובת הכלל ובנין האומה והארץ עכ"ד. לא די לו שהוא מחשיב כ"כ נפש הרשע שתוכה הוא קודש קדשים וכודאי יש להם חלק לעולם הבא ושכר גדול אחר שהיא קודש קדשים, וכאמור למעלה שהוא

ספרו של הרא"ה קוק "אדר היקר" (במהדורתו הראשונה בחיי הרא"ה ובמהדורתו השניה בחיי הרצ"ה) בו זי"ף את צוואת האדר"ת והשמיט את דבריו, הן באשר לאהבת גדולי הדור והן באשר לשנאת הרשעים, אהבה ושנאה שבהיותן מודרכות עפ"י תורה"ק היו מנוגדות בתכלית ליסודות נפישתו הרעיונית.

¹ אורות-אורות התחיה, פרק מ"ג, עמ' פ"ד, "שמונה קבצים" קובץ ב' אות כא'. ובתוך הערתו לספר "הגלות בתוך הגאולה" של ד"ר דרכמן (ירושלים, תר"פ, עמ' 42, נדפס גם ב"מאמרי הרא"ה חלק א', עמ' מג) הוא כותב וז"ל: "והנה אנשי החול שבינינו יוצרים הם את ערכי החול, עסוקים הם בטיפולם בלא הרף, זה עשירות בשנים, ובעצם הדבר הם מביאים בזה ברכה לאומה ולארץ. כי הלא ערכי החול הלאומיים נשתכחו ממנו לגמרי כמעט, וצריכים אנו לכה חלוני שיחזיר אותם לנו. אבל החסרון הוא מצד אחר, מצד אותם הראויים ליצור את ערכי הקודש, שאמנם הם לא נשתכחו ממנו מעולם, אבל הלא הם צריכים עכשיו להיות מועמדים בצורה לאומית חיה ומשפעת. ועל כן תחת להתרגז או להתחנן מן אלה שבתכונתם הנם ראויים ליצור ולהעריך רק ערכים חלוניים, חובתנו היא להתרומם למדרגה של יצירה [ב]כל אותו החיל המוכשר ליצור ולשפר את ערכי הקודש. ואז תהיה תחיתנו תחיה שלמה, ובמערכות ישראל ישמעו הדי הקול של החיים השלמים משני צדדיהם, חיי החול וחיי הקודש בכל שלמותם, שההרמוניה השלמה שלהם יחד תהיה ודאי כליל תפארת של קודש קודשים". ע"כ.

כלומר, החסרון הוא לא אצל החילונים פורקי העול המביאים רק "ברכה לאומה ולארץ" שהרי זקוקים אנו לכה חלוני שיחזיר לנו את ערכי החול הלאומיים של אומתנו, אלא אצל הדתיים שלא עוסקים ב"שיפור" ערכי הקדש כדי שיתאימו לתחיה הלאומית. כלומר, החילוני יוצא ידי חובתו בכך שתורם את חלקו לתחיה הלאומית ורק מחכה שגם ה"דתי" יעשה את עבודתו...לא יאומן כי יסופר.

היפך רז"ל והר"מ ז"ל, עוד בזה הוסיף מעלה על הנפש שלהם יותר משלומי אמוני ישראל שהם הצדיקים, ואיך לא זכר מה שאמרו רז"ל במקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, ואיכא למ"ד דצדיקים גמורים גדולים הם מבעלי תשובה, ולמה לא אמרו שגדולים אפילו הרשעים שפקרו בכל התורה כולה הם גדולים מן הצדיקים, אם להם רק אושר זה לבד שיהיו חפצים בהצלחת האומה הישראלית ויהיו מתחברים אל עניני כלל ישראל ותחית האומה בזה הם תהיה מעלתם יותר מצדיקים גמורים וא"כ לדעתו גם כורש מלך פרס הוא יהיה גדול יותר מכל הצדיקים אשר היו בדורו של עזרא הסופר שהוא היה רוצה בהצלחת ישראל לבנות להם בית המקדש, ואפילו מעזרא יהיה גדול שעזרא הוא עלה לבנות בית המקדש וירושלים החריבה סוף סוף העיקר הוא כורש שהוא נתן להם רשות וכח וממון א"כ הוא פועל בהצלחת יותר. וגם מי הגיד לו ששלומי אמוני ישראל אינם חפצים בהצלחת האומה יותר ויותר, רק שאין לאל ידם, וגם כל המלכים שמלכו על ישראל שהיו רשעים בודאי תמיד הם מתחברים לתחית האומה הישראלית ללחום מלחמותיהם לכבוש להם ארצות גוים ולהרחיב את גבולי ישראל, ועכ"ז יש מהם שמנו אותם רז"ל שאין להם חלק לעולם הבא, צא ולמד מאחאב מלך ישראל כשבא עליו מלך ארם שלא רצה לתת לו מחמד עינו שהיא הס"ת שהיא מחמד כל עין ונתאמץ לבו להשיב לו תשובה קשה למלך ארם שאמר לו אל יתהלל חוגר כמפתח, והוא לכתחילה יצא לקראת המלחמה, עם שהיה עמו עם רב ושנים ושלושים מלכים, כמו שכתוב במלכים א' פ"א כ' יעו"ש ואין לך מי שחפץ בהצלחת האומה יותר מאחאב מלך ישראל לדבר קשות למלך ארם ולהיות הוא ניגש תחילה למלחמה, ועכ"ז אמרו רז"ל אחאב אין לו חלק לעולם הבא, וכמו שאמרו בריש פרק חלק ירבעם אחאב ומנשה אין להם חלק לעולם הבא יעו"ש.

ואם בסוף פרק חלק אמרו רז"ל רשע בא לעולם חרון בא לעולם, רשע נאבד מן העולם טובה באה לעולם, צדיק נפטר מן העולם רעה באה לעולם, צדיק בא לעולם טובה באה לעולם יעו"ש, הרי איך מפליגים רז"ל בגנאי הרשע שנוח לו שלא נברא ומשבחים הצדיק, וזה הנביא הופך הקערה על פיה לומר שהרשע גדול מן מצדיק, רק שיהיה חפץ בהצלחת האומה ויהיה מתחבר אל עניני כלל ישראל ולא"י בזה די אף אם יעבור על התורה כולה ויעשה כל תועבות שבעולם ואפילו אם יכפור ח"ו בהשם אלוקי ישראל, ובודאי שכל האומות שבעולם מכחישים זה, שהרי כל אומה ולשון אם אחד מהם יעבור

על דתו יפרישו אותו מביניהם ורשע הוא נקרא אצלם, וזה לא די לו שהוא משבח אותם רשעים שעקרו כל התורה כולה מאלף ועד תיו ואומר עליהם שתוכם קודש קדשים, אלא גם מעלה אותם יותר מן הצדיקים שלומי אמוני ישראל. ועיין בווהר חדש ובתיקונים דף זק"ן ע"א דהרשע גמור לית ליה כלל חולקא בקדושה יעו"ש. וא"כ אחר שאין שום חלק בקדושה איך קורא אותם תוכם קודש קדשים ועדיפי מן הצדיקים, והרי אמרינן עוד בסנהדרין דף ק"י ע"ב דאפילו קטני בני רשע[ני] ישראל לא יזכו לעוה"ב לדעת ר"ג שם ור"ע ס"ל שבניהם הקטנים שמתו קטנים זוכים לעולם הבא יעו"ש. משמע דמילתא דפשיטא לכו"ע שרשעים עצמן אין להם חלק לעוה"ב וכן כתב רש"י שם בהדיא בדיבור המתחיל קטני [בני] רשעי ישראל כתב וז"ל: רשעי ישראל עצמן פשיטא שאין להם חלק לעוה"ב כדאמרינן בכתובות דף קי"א ע"ב: רפאים בל יקומו מי שמרפה עצמו מדברי תורה, אבל בנים שלהם קטנים שלא חטאו פליגי בה עכ"ד. הרי אפילו שאינם רשעים גדולים שלא פקרו כ"כ להרים יד בתורת משה בכל מין עבירה החמורה שבתורה, רק שמרפין עצמן מדברי תורה קרא אותם רשעי ישראל ואין להם חלק לעוה"ב.

ובאמת שבגמרא שם בכתובות דף קי"א לא כתוב רשעי ישראל אלא הכי איתא שם: אמר רבי אלעזר עמי הארץ אינם חיים שנאמר מתים בל יחיו וכו' תניא נמי הכי מתים בל יחיו יכול לכל ת"ל רפאים בל יקומו במרפה עצמו מדברי תורה הכתוב מדבר יעו"ש. עכ"פ הרי במרפה עצמו מדברי תורה בכלל רשעים הם שאינם חיים, ומכ"ש ברשעים גמורים כאלו שפקרו בעיקר הדת. ואפילו לרבי יוחנן שם דאמר לא ניחא להו למרייהו לומר הכי דההוא במרפה עצמו לעכו"ם הכתוב מדבר, והביא לו מקרא אחר שעמי הארצות אינם חיים ומצא להם תקנה שיחיו על ידי שיעשו פרקמטיא לת"ח ויהנו ת"ח מנכסיהם יעו"ש. כל זה בעמי הארצות אבל ברשעים שפקרו בזה הוי כמרפים עצמן לעכו"ם, דהמחלל שבת בפרהסיא דינו כנכרי וכעובד ע"ז ממש.

ועיין בתו' סנהדרין דף ע"ח ע"ב ד"ה לא היה יודע באיזו מיתה שכתבו בהדיא שם דמחלל שבת בפרהסיא דינו ככופר בעיקר, דכופר במעשה בראשית יעו"ש. וא"כ לפי כל האמור שאלו אין להם חלק לעוה"ב ואין להם שורש וענף בקדושת עם בני ישראל. וא"כ איך זה חולק על התלמוד שהם דבריהם דברי אלוקים חיים וברוח הקודש נאמרו והם מביאים ראיות מן הפסוקים א"כ מהיכן באה לו נבואה לחלוק על התלמוד ודבר שאינו מסכים

אפילו לשום שכל אדם שיאמר על המתוק מר ועל המר מתוק ודבר שהוא ניכר לכל שהוא מר איך בא זה לשנות את הידוע כאומר על עמוד של אבן שהוא זהב ועל עמוד של זהב שהוא של אבן, ומאוד רע ומר הלב יהיה חמרמר כל אדם הישראלי, ואפילו אוה"ע יחרד לבם ויתמרמר על מה שכתב. עוד מה שהעתיקו דבריו וז"ל⁷: בני החצפנים פורצי הדרכים והגדרים להיות נביאים מהמדרגה היותר עליונה ממדרגתו של משה רבינו ומזיהרא עילאה דאדם הראשון עץ החיים כלו בכל עמק טובו יתגלה בהם ועל ידם עכ"ד. וי וי ואוי אוי מה היה שיהיה אחד בתור רב וקורין לו בתור גאון וצדיק שמוציא דברים כאלו מפיו, כמה זילזול גדול נגע בכבוד משה רבינו אדון הנביאים אשר הפסוק מעיד עליו, ולא קם נביא בישראל כמשה, ודרשו רז"ל לא קם ולא יקום, ומי לנו גדול משלמה מלך ישראל שהוא אב לחכמים שנאמר עליו ויחכם מכל האדם, ועכ"ז אמרו רז"ל [ילקו"ש פר' וזאת הברכה רמז תתקס"ו] שביקש קהלת להיות כמשה, כמו שדרשו כן על פסוק בקש קהלת למצוא דברי חפץ [ילקו"ש תהלים רמז תרמ"א], דהיינו שבקש להיות כמשה, יצאה בת קול ואמרה לו כתוב יושר דברי אמת ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, כמו שמובא בש"ס דר"ה דף כ"א ע"ב. ואמרו שחמשים שערי בינה נבראו בעולם וכולן ניתנו למשה חסר אחד. ואפילו למ"ד שם שדורש ולא קם נביא בנביאים לא קם אבל במלכים קם כיעו"ש, עכ"פ לכו"ע בנביאים לא קם ולא יקום ואיך אומר שהרשעים היותר גמורים שפקרו בתורת משה שהם אין להם חלק לעוה"ב וגופן ונשמתן כלין, יאמר עליהם שיהיו במדרגת נבואה יותר ממשה רבינו ומזיהרא עילאה דאדם הראשון. אוי לאוזנים שכך שומעות דברים הללו. השומעין ראוי לקרוע בגדיו ולברך ברוך דיין האמת. ולא ידעתי מה אדון על זה אם זה שגעון או רוח הטומאה הבאה לו או מינות ואפיקורסות, או חנופה בולטת שמחניף לרשע בדבר שאין בו טעם.

וזה עון פלילי שיאמר על הרשעים כיוצא באלו שנאמר עליהם בש"ס דר"ה דף י"ז ע"א דפושעי ישראל בגופן והם קרקפתא דלא מנח תפילי, עם כל עקירת הדת והתורה שאמר שם יורדים לגהינם שנים עשר חודש, ולאחר

⁷ ערפלי טהר עמ' יז'. שמונה קבצים קובץ ב' אות לה.

שנים עשר חודש גופן כלה ונשמטן נשרפת ורוח מפזרתן תחת כפות רגלי הצדיקים.

והמינים ומסורות והאפיקורסים שכפרו בתורה ושכפרו בתחית המתים וכו' יורדין לגהנם ונידונים בה לדורי דורות יעו"ש. רשעים כאלו שמזכיר הש"ס בר"ה הנ"ל, הוא עליהם אומר שיהיו במדרגת נבואה יותר ממשה רבינו ומזיהרא עילאה, כמה אפיקורסות גדולה וזילזול גדול מגיע בזה לכבוד משה רבינו אדון הנביאים, ובאיזה זמן יהיה להם נבואה וקדושה כזאת, דעל כת הראשונה שפושעי ישראל בגופן הן כלין ונשמטן כלה, ועל מין השני שהם המינים וכו' נידונין לדורי דורות. בעוה"ר איבוד זמן וביטול בית המדרש להשיב על דברי הבאי כאלה, אבל מה נעשה לרוב העוונות הגיעה השעה להיות איש כזה רב וראש וקורין לו גאון וצדיק ונגררין אחריו הרבה שנפתו בעוה"ר, יש מהם פתאים ויש מהם תמימים ויש שנפתו אחריו בכסף, וקלקול גדול יוצא מזה, שהרי אפילו האומר הקב"ה וותרן אמרו רז"ל יותרו חייו משום שמלמד לבני אדם לחטוא, כ"ש זה שמשבח מעלת הרשעים שהם יהיו במדרגה היותר עליונה מלבד שתוכם קודש קדשים עוד יסבו בלכתם למדרגת הנבואה יותר ממשה רבינו ע"ה. וא"כ אדרבה ילך אחר שרירות לבו ויעשה כל תועבות שבעולם וסופו יהיה נביא. ולמה משה רבינו נתן לנו את התורה לקיימה ומה טיבה ח"ו התורה וקיום מצותיה, א"כ נראה שזה חולק על משה רבינו ותורתו. והרי גם על פי הקבלה הרשעים שהוא מזכיר הם אין להם כלל חלק באלוקי ישראל. ועיין בלקוטי הגר"א בדף נ"ה על פסוק כי קרא כתב שם כי הג' דרגין דבני אדם כנגד ג' עולמות ב"ע, צדיקים בבריאה, בינונים ביצירה במט"ט עץ הדעת טו"ר ורשעים בעשיה. חק ופערה פיה לבלי חק אכלה ומחתה פיה וכו', אם ישוך הנחש בלי לחש. ובאר יצחק כתב וחק בעשיה בנו"ה [בנצח והוד] ששם אחיזתם בשני סטרין ושם כלו רע אפילו ימיני שבו והוא חטא לפתח חטאת רובץ להמשך בתר חכמות חיצוניות נגד התורה, והיא אשה זרה כי חלק משמן חכה וכו' ואחריתה דרכי מות בפתח התחתון וכו' עד והוא כמ"ש, קץ כל בשר בא לפני כי מלאה הארץ חמס וכו' יעו"ש, ועיין עוד בשער הפסוקים למוהר"ו הקדוש בספר הליקוטים על תהילים דף קמ"ז ע"ד וז"ל: פני השם בעושי רע להכרית מארץ זכרם, אמר פני השם של זעם בעושי רע ומתקנים ברע בסטרא אחרא להכרית מארץ זכרם, דהיינו העצם הקטן שהוא נשאר לעולם, וארז"ל שנשבר הסדן והוא לא

נשבר. אמנם אלו שעשו רע יתקב זה העצם ג"כ הקבור בארץ. וזה שאמר הכתוב להכרית מארץ זכרם, והיינו כרת לבחינת הגוף שאותו העצם הנקרא לוו דהיינו זכרם יתקב ויכרת ולא יזכה לתחיית המתים וכו' יעו"ש. וכריתת נפשם ממקורה העליון כבר בארתי לעיל.

א"כ אחר כל אלה הדברים שהדבר מוסכם בין על פי הפשט בין על פי הקבלה אלו הפושעים ומורדים בתורת משה הם הכל רע ואין להם חלק כלל בקדושה ובאלוקי ישראל, ומה שעושים טובות או איזה גמילות חסד בזה העולם חלילה אין הקב"ה מקפח שכר שום בריה רק לוקחים שכרם בעולם הזה מה שהם עומדין בהצלחה, ומה שמורדים ופושעים בתורת משה רבינו ע"ה נקראים בזה חרובי קרתא דעיר הקודש ירושלים ת"ו שמאריכין הגלות שבזה ודאי אינם חפצים כלל בהצלחת האומה הישראלית כמו שכתבתי לעיל, דהצלחת האומה הישראלית היא דוקא בשמירת התורה וקיום המצוות כמו שאמר הכתוב ויתן להם ארצות גויים ועמל לאומים יירשו בעבור ישמרו חוקיו ותורותיו ינצורו, ועיקר משרשי ועיקרי הדת היא אצלנו שהצלחת האומה הישראלית היא תלויה בשמירת התורה וקיום מצוותיה דוקא ללמוד לשמור ולעשות ולקיים, כמו שדרשו רז"ל הקול קול יעקב, כשהקול קול יעקב בלימוד התורה וקיום מצוותיה הידים ידי עשו. ועוד דרשו והיה כאשר תריד ופרקת עולו מעל צוארך ותרגם המתרגם שם כד עברון בנוהי על פתגמי אורייתא ותעדי ניריה מעל צוארך יעו"ש.

ועי' בזה בס' בשמים ראש בס' רנ"א במה שהא' מאוד שם בזה דברים נפלאים כמו זקוקין דנורא היוצאים מפה קדוש להוכיח במישור שעיקר האמונה החזקה היא לדעת שכל הגורם אורך הגלות דלותינו ושפלותינו הוא משום עזיבת התורה וקיום המצוות. ואעתיק קצת מדבריו מעט מזער כי הוא האריך בזה מאוד מאוד שם בסוף דף ע"ה ע"ב וז"ל: והוא לדעת כי אנחנו רעים וחטאים לפניו יתעלה כי על כן מניח אותנו בגלות המר הזה ובשפטים גדולים, וכאשר נשוב לעשות הטוב בעיניו אף הוא יעיר רחמיו עלינו. ואין לך עיקר גדול אלא התורה שהרי הוא המכוון הנרצה לאל יתברך מאתנו כי נשוב לעשות הטוב, והאמונה הזאת היא המאמתת התורה ומעמד ומצב לכל הדברים, והפקפוק בזה מניד ומניע כל התורה ולא אחד ולא שנים ולא שלושה פסוקים יעידו על זה, כי אם התורה כולה ודברי הנביאים כולם פה אחד. ובא על הדבר הזה אזהרה מיותרת בתורה, וידעת עם לבבך כי כאשר

ייסר איש את בנו השם אלוקיך מיסרך, לדעת כי הצרות הרבות אשר יגיעו לנו הם עונש על העבירה, והוא למען נחדל לעשות הרע ונשוב אל הטוב. ובדברי אלות הברית נאמר עונש עצום על זה, אם לא נשגיח על זה לתלות הצרות העצומות המגיעות לעדת ישראל בכללם אל החטא והפשע אשר הם חוטאים ופושעים. ואמר אם תלכו עמי קרי שלא תשיתו זאת על לבבכם והלכתי אף אני עמכם בחמת קרי וכו' עד ואמנם אם לא ישמעו לעשות הטוב בעיניו יתברך אז תבואנה כל הרעות הכתובות בסה"ת ככל אלות הברית אשר הקים משה איש האלוקים בינו ובין בני ישראל. ויהי כאשר הגיד לנו כן היה ולא נפל דבר ארצה, כי בתחילה כאשר נחלנו הארץ הטבנו מעשינו ויהי השם אתנו, וכל אשר עשו אבותינו היה השם מצליח שאינו בדרך טבע, ואחר כן כשחטאו לפניו ויסרם ויתנם ביד שוטים וישובו ויבכו לפניו ויפן אליהם וירחמם הן כל אלה פעל עמהם פעמים רבות עד הגדיל לעשות עמהם בימי דוד ושלמה בנו אשר עשו רצונו ומלאו את דברו הטוב אשר דבר ביד משה לו וכו' ויעשו הרע בעיני השם עד כי נתן למשיסה יעקב וישראל לבוזזים וישלח אחריהם צרות רבות ורעות מידי יום ויום, ויקו לעשות רצונם כרצונו שוב ישובו אליו לאמר נחפשה דרכינו וכו'. אפס הרעו מאוד ויוסיפו עוד שנוא טוב ואהוב רע וילכו אחר ההבל וכו' ויוסף עוד אף השם לחרות בישראל עוד ויוסיפו סרה וילכו אחורנית, לכן עקב זה נמשך גלותינו זמן ארוך מאוד מאוד וצרותיו גברו לאין ערך עד כי שכחנו יחוסינו והיינו כאבדה בגוים ומטורפים במעשינו מבולבלים בכל ענינינו דלים ונבזים מקצה הארץ ועד קצהו ועודנו לא ישוב ישראל באמת ובלבב שלם וכו' כי כן דבר המלך בספר התורה מודעת זאת כי אם נשוב אליו וכו' לדעת הטוב והישר ואז השם ימצא לנו, כי לא איש אל ויכזב ההוא אמר נוצר חסד לאלפים לאוהביו ולשומרי מצוותיו, ואיכה נהיתה כרעה הגדולה הזאת אשר מצא את ישראל, הלא זאת היתה השבועה לאבותינו להכרית בניהם ולהשמידם ולהומם ולאבדם כיום הזה אך חלילה לאל מרשע ושדי מעול, רק כי סרנו ממצוותיו וסלפנו הישרה ונפן אליו עורף ולא פנים ותהי יראתינו אותו מצות אנשים מלומדה וכו' ובדבר השם מאסו מידי יום ביום טועים מן הדרך כשה תועה ותופסי התורה לא ידעו את השם והרועים פושעים וכו'. עד רצוני כי האומה בכללה הרעה את מעשיה למאוד בעיני השם יתעלה, ומי שאינו מאמין בזה כי בגלל הדבר הזה אנחנו מוכים ומעונים ואורך הגלות המר הכל עבור עזיבת השם יתברך ותורתו ומצוותיו הנה הוא ודאי מין ואפיקורוס כי ירשיע

את האל יתעלה לעוות משפט ולשקר בעבדיו ולחלל שמו לעין כל על חינום, והרי הוא מכחיש בכל התורה. ודרך כלל אין לתורה קיום בלי אמונה קבועה בלב כי אנחנו תועים בדרך ממאנים באמת, מהללים רשע אנשי מרי כבידי אזנים, שמיני לב, שועי עינים, לבלתי ראות ולבלתי הבין וכו'. ואל תשת עלי חטאת כמה ארכן הוא בשנותו את טעמן של דברים פעמים רבות כי מרוב שיטי וכעסי על הגלות המר הזה דברתי כאיש הולך ומתנועע וכו' יעו"ש. העתקתי קיצור דברי הרב שיראה הרואה מזה שאיך בעוה"ר אורך הגלות רוב היסורין הבאין על עם בני ישראל שכמעט ח"ו נאבדו בגוים זה קרוב לאלפים שנה, ואיה איפה חלילה הבטחת השם לאבותינו ולכל הנביאים שנתנבאו על גאולת ישראל ועל פדות נפשם, אלא כמו שדבר הרב והוכיח שהכל תלוי בזה בעוה"ר בקלקול הדורות דור אחר דור שבעוה"ר בדור יתום כזה מאוד מאוד נפרצה התורה ונתחללה ותהי למדרס כף רגל המינות והאפיקורסות והכפירות והזימה וחילול שבת בפרהסיא ובגלוי. נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי ולא שמעתי מאבותי שכ"כ פני הדור יעיז פניו בשאט נפש לעקור כל שרשי ויסודות התורה מאלף ועד תיו. ולאלו שפקרו כ"כ והרימו יד בכל תורת משה רבינו בכלל ובפרט ומאריכין הגלות וגורמין כמה מיני יסורין על ישראל, לפי מה שכתבתי לעיל משם הרב בשמים ראש שזהו עיקר האמונה שעם בני ישראל לא יהיה לו שום הצלחה ולא יהיה לו ח"ו שום תקוה לעם בני ישראל שתהיה להם גאולה אם לא שיחזרו למוטב לשמור דתי התורה. ולאלו החצופים שהם מחריבין האומה זה האיש המתנבא והוא בתואר גאון וצדיק אומר עליהם שהם תוכן קודש קדשים ועדיפי משלומי אמוני ישראל וזוכין לנבואה ממדרגת משה רבינו, היאומן כי יסופר שיעלה על רוח אפילו שוטה שבשוטים לומר דבר זה.

א"כ חס וחלילה השופט כל הארץ לא יעשה משפט, א"כ למה השם עזב את עם בני ישראל בגלות הארוך המר, יעשה למען הרשעים הללו החצופים פורצי גדר התורה שהם עדיפי משלומי אמוני ישראל ותוכם קודש קדשים וממדרגת משה רבינו, וא"כ חלילה הוא מרשיע את האל יתעלה בזה שהוא מעוות משפט ומשקר בעבדיו ומחלל שמו לעין כל על חינום. שאם אינם כדאים שלומי אמוני ישראל שבדור יעשה למען הני אלה החצופים שבדור, והרי הוא מכחיש התורה וכמ"ש הרב בשמים ראש.

ולא ידעתי באיזה מראה הנבואה ראה כן שאלו החצופים יהיו במדרגת נבואה היותר עליונה, אם בחלום או בהקיץ אם באספקלריא המאירה אם

באספקלריא שאינה מאירה, ובודאי שלדעתו צריך לומר שנבואתו היא יותר גבוהה מאלו שמתנבא עליהם¹.

¹ חשוב לציין כי לא רק את מצבם בהווה רואה הר' קוק באופן חיובי אלא גם את הסיבה להגעתם למצב זה וכמש"כ במאמר "הדור" (בתוך קונטרס "עקבי הצאן", עמ' ק"ק-קיא, יפו, התרס"ו): "כשהדור הוא שפל, כשמוסרו העצמי הוא נשחת, כשמושגי הצדק והיושר הטבעי אינם מפותחים בו כראוי, אין המחשבה פועלת עליו לא לטובה ולא לרעה, או פועלת פעולה חלושה. אבל כיון שהוא מתעלה, כיון שהוא מרגיש בקרבו אצילות ועדינות, נטיה חזקה להשכיל ולהטיב והכרה פנימית בהרבה נתיבות ודרכים של ארחות החיים, אע"פ שאינם גמורים ומשוכללים, מכל-מקום הרי הוא כבר צמא למחשבה והגיון, ועם זה גם לרגש יושר שמן ורטוב, רענן וחי. אמנם במסיבות הקדומות, מצד התכונה, שהלמוד התורני, המוסרי והמעשי, היה מורגל להיות לבוש בה בימים שעברו, - באותם הימים בכללו עוד לא היה כללות הדור מוכשר לדמות שהוא ראוי לשאיפות גדולות, וכל תחלואיו המוסריים היו יכולים להתכנס רק באיזו שפלות של תאוות מאיזה סוג שהיא. - ועכשיו הכלל נתרומם על חשבונם של האישים הפרטיים, - שזהו בכלל מהלך התולדה האנושית. ברובי תקופות ההסטוריה אנחנו מוצאים חכמים נעלים גדולי רוח בדורות הראשונים, שאנו משתאים על גדלם ועז רוחם, אבל הכלל הוא היה נתון בשפל המצב, בין בדעת בין במוסר, אמת כי נעלה מכל המון היה המון עמנו מצד הקדושה האלהית החופפת עליו, ויהי לנס. בדורות האחרונים התחילו העניקים להתמעט והכלל הולך ומתעלה. בעמנו נתמעטו הבורים, ולעומתם נתמעטו, והוקטנו הגאונים והצדיקים. בתקופה הנמהרה של עכשיו הדבר בולט למאד. וזאת העליה של הכלל ההמוני הסבה ג"כ ירידה, שהדור שהוא מוצא את כל מה שהוא שומע ורואה מהורים ומורים קטן מערכו, אז מוסרם אינו לוקח את לבבו ואינו משביר את צמאונו. גם אינו מטיל עליו שום אימה ופחד, שכבר התעלה בתכונתו מלהיות מעמיד אופי לחייו מפני בריחה מפחד איזה שהיה, בין מוחשי בין ציורי, בין חומרי בין רוחני. הצרות והתלאות הנוראות עשוהו לנוקשה ועז, עד שכל בלהות ופחדים לא יזעזעוהו. הוא מוכשר רק להתרומם, ללכת באורח חיים ההולכת למעלה למשכיל, אבל לא יוכל גם אם ירצה להיות כפוף ושחוח, נושא עול ונטל, אשר לא יוכל למצא בתוכו רושם של אור חיים, לדעה ורגש; הוא לא יוכל לשוב מיראה, אבל מאד מוכשר הוא לשוב מאהבה שיראת הרוממות תתחבר עמה. בפועל עוד לא הוציא שום דבר למעשהו דורנו הנרעש. אבל בכח יש לו רב, דור כזה היוצא להורג, בעז נפש שבייל מטרות שהן נשגבות לפי דעו, וחלק רשום ממנו רק מצד רגש הישר, הצדק והמדע שדברקבו, לא יוכל להיות שפל, אפילו אם המטרות הן לגמרי מוטעות, אבל רוחו הוא נשגב, גדול ואדיר". ע"כ.

כלומר, בעוד שחז"ל הורונו במפורש (סוטה ג.) כי אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות (וכפירה בעיקר היא תוצאה של הרוח שטות החזקה ביותר) בודה מלבו הראי"ה תורה חדשה לפיה מקור הכפירה הוא דוקא מחמת התעלות הדור...אצילותו ועדינותו...נטייתו החזקה להשכיל ולהטיב...צמאון למחשבה והגיון ולרגש יושר שמן ורטוב, רענן וחי...

ומחמת שהוא "מוכשר רק להתרומם" הוא כבר לא יוכל להטות אוזן למוסר הוריו ה"שפלים" העובדים מיראה ולכן "הוא לא יוכל לשוב אלא מאהבה שיראת הרוממות תתחבר עמה" מחמת רוחו ה"נשגב" ה"גדול" ה"אדיר". בדברים אלה של הראי"ה במאמרו "הדור" (שאגב, נחשב לאחד המאמרים היסודיים והנחשבים ביותר שלו בקרב תלמידיו ובבחינת תמצית כלל משנתו) מונח למעשה אחד השרשים העיקריים לחורבן היהדות ושמיית התורה והמצוות בקרב תלמידיו ושומעי לקחו שכן דבריו אלה גרמו לתלמידיו לראות את הכופר מ"רוממות" כמדרגה ממוצעת בין העובד מיראה לעובד מאהבה השמה את הכופר ופורק העול ממעל לעובד מיראה. תפיסה זו הפכה את מושג "יראת העונש" למילת גנאי בקרב חוגי תלמידי הראי"ה קוק ובעקבותיהם בקרב הצה"ד בכללותה וכיון שמדרגת יראה מאהבה היתה רחוקה מהם ולו רק מחמת המציאות של המרחב בו התקיימו ארחות חייהם הם העדיפו את נטישת חיי הדת על חיים דתיים מתוך "יראת העונש". כ"כ התייחסותם אל "יראת העונש" כאל מושג שלילי שהוא חלק מה"אופי הפחדני של הגלות" ואין מקומו בדור של "תחייה" ו"זקיפות קומה" גרמה לכך שסייגים וגדרים רבים בהלכה נפרצו על ידיהם שכן בדמיונם נמצאו הם בשיא הרוממות של דור התחייה ולא נותר להם אלא להעלות גם את שותפיהם הכופרים למדרגתם ולדרגת התשובה מאהבה, ומה להם ולסייגים וגדרים המצביעים על חשש פחד מגופה של עבירה. (כמובן שפריצת הגדרים והסייגים הביאה לבסוף ברוב התחומים גם לעבירה על גופי תורה ומצוות דאורייתא). בנוסף, היה בתפיסה זו לחזק אצלם את הנאמנות

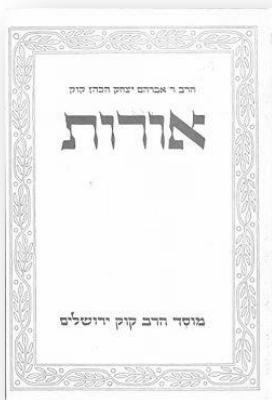
וידעתי שכל ליצנותא אסירא, אך כיון שהדברים הללו הם דברי מינות וכפירות ואפיקורסות והוא מאביזרא דע"ז וכבר אמרו רז"ל כל ליצנותא אסירא חוץ מליצנות דע"ז. ולא ידעתי איך הרהיב עוז בנפשו והרים יד לשונו על משה רבינו ואדון הנביאים לומר שאלו הכופרים והחצופים יגיעו למדרגתו בנבואה, ובודאי שהוא עצמו יהיה יותר מזה שאין אדם יכול לראות דבר עליון וגבוה ממנו אם לא שהוא בעצמו יהיה גבוה, וכבר כתבתי לעיל מה שאמרו רז"ל על משה רבינו, לא קם נביא, שלא קם ולא יקום. וכתב הרב ש"ל מערכת מ' דמשה רבינו בכל אבר ואבר היה משיג הנבואה יעו"ש. ואלו החצופים פושעי ישראל בכל אבר ואבר נפגם ונכנס סמי זוהמת הנהש וסט"א, זה לעומת זה עשה אלוקים. דידוע דתרי"ג מצות הם כנגד רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו של אדם והתרי"ג מצוות התורה באין לתקן רמ"ח איברין ושס"ה גידי הנפש של אדם, ובודאי מי שהוא בועט במצוות התורה ברמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה שהם תיקון איבריו וגידיהו של נפש האדם מגביר כח הטומאה באיבריו וגידי הנפש בלי ספק, וא"כ ודאי לדעתו משה רבינו לא ציוה על התורה וזאת התורה לא ניתנה מהר סיני מיד הקב"ה, שאחר שהרשעים המורדים בכל התורה כולה מעלתם גבוהה כ"כ א"כ מה טעם בנתינתה ובקיום מצוותיה, ולמה השם עזב אותנו בגלות כ"כ זמן רב. ואולי לדעתו שכן הוא שאין כ"כ ריבוי רשעים בישראל ויש מהם שמקיימין מצוות התורה זהו הגורם גלות? שכן נראה מדבריו שם שכתב¹:

כשם שאי אפשר ליין בלתי שמרים כך אי אפשר לעולם בלי רשעים, וכשם שהשמרים מעמידין את היין ומשמרים אותו כך הרצון הגס של הרשעים גורם קיום והעמדה לשפעת החיים כולם של הבינונים והצדיקים וכו' ושמרינו נתמעטו הרבה מאוד עד שיש סכנה לקיום החיים של האומה עכ"ד. אוי ואבוי אהא עלינו שכה עלה בימינו איש שיקרא עליו בשם רב ראשי ואלוף וגאון ומתארים אותו בתוארים גבוהים יותר מדי. והרואה יראה איך יוצאים מפיו דברים של כפירות ומינות ושטות שעושה תורתנו פלסתר והופך קערה על פיה לתת חשיבות לרשעים כ"כ שהם הגורמים כל מין צער ויסורים

לכופרים בעיקר ואת העדפת הנהגתם על פני ההנהגה התורנית של גדולי ישראל ה"עובדים מיראה" (רחמ"ל...).

¹ אורות-אורות התחיה פרק מה' עמ' פה'. שמונה קבצים קובץ ד' אות כה'.

לישראל ודוחקים רגלי שכינה והם הגורמים אורך הגלות והוא הולך בתר איפכא לומר שהם הגורמים קיום והעמדה לשפעת החיים והם מועטים, תצלנה אוזנים משמוע דברים הללו שהם נגד התורה והנביאים והכתובים והתלמוד. ומה אאריד לשון, חבל על איבוד הזמן, רק לכבוד אדון הנביאים והצדיקים שמזלזל בכבודם ומחניף לרשעים חנופה בולטת באתי להודיע שזה האיש כל דבריו דברי מינות ואפיקורסות ואסור להיות נגרר אחריו ולהתחבר עמו, וכ"ש לשמוע דברי תורה מפיו. ולכבוד התורה כתבתי וחתמתי שמי.

מהדורה מאוחרת של ספרו של הר' קוק "אורות" בו כונסו דברי הכפירה והמינות שאליהם מתייחס מרן הגר"י ידיד הלוי לעיל בשו"ת שארית יוסף חלק ד'.

מכתב רבנו יוסף ידיד הלוי למופת הדור מרן הסבא קדישא רבי שלמה אלעזר אלפנדרי זצוק"ל אודות הראי"ה קוק^ח

לכבוד מעלת הרב האי גאון שר התורה חד בדרא ראש כל בני הגולה הרב הגדול מעוז ומגדול כמהר"ר אלעזר מלכאדו אלפאנדארי נר"ו אלקי אברהם יהי' בעזרו וישמרו כרועה עדרו וכסא תורתו ירום ויגדל לעד אכי"ר.

נא גבור איש אלקים קדוש הוא יעמוד לימין התורה הקדושה שנתחלל כבודה אשר בעוה"ר איש אחד קם להשתרר על עם ד' ובתחבולותיו ישב רב על עדה קדושה וגדולה עדת אשכנזים שיש רבנים וגאונים חסידים ואנשי מעשה, ולא יגיע בתורה אפי' לקרסולי רגליהם של הגאונים הגדולים ובפרט זקני ישראל ראשי הרבנים הגאונים הגדולים המפורסמים בתורה ויראה ובחסידות ה"ה מ"ע כבוד רבינו הגאון יצחק ירוחם דיסקין שליט"א והרב הגאון יוסף חיים זאנענפעלד שליט"א, ובעוה"ה זה האיש לרוב גאותו כי גבה לבו מאד כמעט נטרפה דעתו וחבר ספר אשר כתוב בו דברים של דופי ודברי אפיקורסות נגד תוה"ק והוא ודאי מגלה פנים בתורה שלא כהלכה דברים שאסור לשומען כמו שיראה כת"ר במחברת הנ"ל הנק' "אורות", אוי לאזנים שכך שומעות (לעינים שכך רואות) על חילול שמו הגדול ותורתו הקדושה, אוי לזמן שנתקע הדור בכך, שבמקום שהרב ידרוש דברי מוסר ודברי כיבושין לומר בואו אחי בואו ריעי לעבוד את ד' לשמור את השבת ולהניח תפילין וציצית הוא דורש דברים של דופי, ובלי ספק שספר הנ"ל טעון שריפה שלא יהיו נגררין אחריו, ובודאי גם כת"ר לעוצם גדולתו וקדושתו יטה אוזן לדברי מע' כבוד הגאונים הרה"ג הנז' להעמיד פרצת הדת ולפרסם איסור ללמוד בספרי המחבר הנ"ל, ומצפים אנו לתשובתו הרמה ואני אברך ברכת הדיוט יהי רצון שיאריך ימים ושנות חיים ויכתב לאלתר לחיים טובים ולשלום אכי"ר.
העבד העובד לאל יחיד.

יוסף מרדכי ידיד הלוי.

^ח נדפס בספר "מרא דארעא דישראל", הרב מנחם מענדיל גערליץ, חלק ב' פרק ו' עמ' ש"ה, מהדורה חדשה-ירושלים, התשס"ג. וראה שם מכתב מרן בעל ה"כף החיים" שכתב שספרו "אורות" צריך ביעור.

בס"ד

קונטרס

חד שְׁמִיָּה

שְׁשׁוֹן

(סוכה מח:)

ובו תגובה לדברי הר' יעקב ששון (נכד הגר"ע יוסף ז"ל) נגד ספר "דת הציונות".

יר"ל ע"י

49100 ת.ד. • 052-7687487 פתח תקוה

www.yoel-ab.com • yoel@yoel-ab.com

(ניתן לסייע לפעילותנו באמצעות pay-pal. מס' החשבון הוא כתובת המייל הנ"ל)

מהדורה ראשונה: ניסן תשע"ב

מהדורה שניה עם הוספות: כסלו תשע"ה

הבהרה חשובה

בתחילת חודש ניסן נשלחה על ידנו לר' יעקב ששון הפניה הבאה:

בס"ד, ב' בניסן התשע"ב.

לכב' הר' יעקב ששון הי"ו!

ברצוני להביא לידיעתו כי אחרי חג הפסח הבעל"ט (תשע"ב) בכוונתנו להוציא לאור קונטרס ובו דברי מרן הגר"י מרדכי ידיד הלוי זצוק"ל אודות הראי"ה קוק ונלוה אליו קונטרס ובו התיחסות נרחבת לדברים שכתבת לפני כשנתיים נגד ספרנו "דת הציונות". כיון שדרכי דרכי נועם ניתנת לכב' ההזדמנות להוריד מאתרו את דברי ההמשך לדברים שכתבת באתרו "הלכה יומית" כפי שהוריד מהאתר את תשובתו הראשונה, להתנצל על הדברים שכתב ולחזור בו מהם באם כב' מעוניין בכך. את ההתנצלות ניתן להחזיר אלינו לדוא"ל שממנו נשלחה אליך הודעה זו. אי הגעת ההתנצלות אלינו עד איסרו חג פסח (כ"ב ניסן תשע"ב) תתפרש כבחירתו של כב' בכך שנוציא את הדברים לאור ואנו בל"נ נשתדל לכבד רצון זה.

בברכת פסח כשר ושמח, יואל אלחנן מח"ס "דת הציונות".

זמן קצר לאחר פנייתנו הנ"ל השיב לנו הר' יעקב ששון כי אין בכוונתו להתנצל על הדברים מחמת שכתב דבריו כמחאה על כבודה של תורה ולכן אין לו כל כל סיבה להתנצל ואדרבה התנצלותו עלולה להתפרש כפגיעה בכבוד התורה וחלילה לו מעשות כן באשר אלקים עשה את האדם ישר.

אי לכך, ומחמת שגורמים שונים בציונות הדתית נעזרים בדברי הר' יעקב ששון למנוע מחניכיהם המוסתים ומודחים על ידם לצאת מאפילה לאורה ואפילו על גופו של יהודי אחד נצטוינו בתוה"ק לא תעמוד על דם רעך כל שכן על רוחו ונפשו, אנו מפרסמים את הדברים כהווייתם והקורא יבחר האם דבריו של הר' יעקב ששון הם בבחינת מחאה צודקת של "אדם ישר" על כבוד התורה או בבחינת "חשבונות רבים" של רגשות שנאה ונקם המביאים את האדם לבוא לכלל טעות ולפסול אחרים במומיו.

יואל אלחנן.

חד שְׁמִיָּה שְׁשׁוֹן...

מזה שנים, בהגיע ה' באייר והציונים עסוקים באידם מנצלים בקהילות רבות בארה"ק את השביתה ממלאכה שהונהגה ע"י ראשי המדינה ביום זה, ליום של לימוד תורה, ומתכנסים לבתי כנסיות ובתי מדרשות לשמוע שיעורים בהשקפה, בהלכה ובאגדה.

לביהכנ"ס "אור המאיר", אחד מבתי הכנסת השכונתיים של קהילה ספרדית חרדית בעיר רחובות שגם בו אורגן יום שיעורים שכזה בו' באייר התש"ע, הוזמן הרב אברהם חזן יו"ר ארגון אזמך בלאמים ומו"ל ספר דת הציונות, על מנת למסור שיעור ב"עניני דיומא" בנושא: "האם ניתן להגדיר את מדינת ישראל בהגדרה "מדינה יהודית"?"

דא עקא, שמיקומו של ביהכנ"ס בשכונה שחלק גדול מתושביה משתייכים לחוג החרד"לי גרמה לתסיסה רבתי בקרבם באשר ספר "דת הציונות" מדיר שינה מעיניהם ומעיני רבותיהם והם נרתמו למלאכת ביטול השתתפותו של הרב חזן ביום השיעורים.^ט

בשלב הראשון, הם תלשו את המודעות המבשרות על יום השיעורים ובמקביל פעלו ע"י נציגיהם בעיריה לעצירת התקציב למימון הפעילות ביום זה, אך המארגנים ויתרו על המימון ולא על שיעורו של הרב חזן. אח"כ ניסו לערב את רב העיר הגר"ש הכהן קוק שליט"א וללחוץ עליו שיבקש מהמארגנים לבטל את השתתפותו של הרב חזן, בטענה שלא יתכן שבעיר שה"מרא דאתרא" הוא ממשפחת קוק ידברו כנגד הראי"ה קוק, (טענה מגוחכת ובפרט לאור העובדה שהראי"ה קוק כלל לא היה נושא ההרצאה) אך לאחר שיחה עם המארגנים אמר הגר"ש קוק כי אינו רואה סיבה לאסור על המארגנים להביא את הרב חזן.

אגב, זמן קצר אחרי כן הוכחה צביעותם של החרד"לים באשר לדאגתם לכבוד "המרא דאתרא" שלהם כסיבה למנוע את הרצאתו של הרב חזן.

^ט ציונין כי ביהכנ"ס אליו הוזמן הרב חזן אינו משתייך לחרד"לים אלא לציבור החרדי בעיר. עכ"ז מפני השלום ומחמת לחצי החרד"לים ביטל הגר"ש קוק את השתתפותו ביום השיעורים. להלן ניוכח עד כמה כבודו של הרב הראשי הגר"ש קוק יקר בעיני החרד"לים ברחובות ועד כמה הם באמת רואים בו "מרא דאתרא" של עירם.

מחטיא הרבים הזמר יעקב שוויקי (שב"בייקי) הגיע לעיר רחובות לערוך ערב שירה בסגנונו הקלוקל אשר כולו חיקוי קופי של הגרועים שבעכו"ם ואשר נאסר ע"י גדולי ישראל כבר לפני עשרות בשנים ועוד בתערוכת אנשים ונשים רחמ"ל. רבני העיר רחובות הזהירו את תושבי העיר לבל ישתתפו חלילה במופע זה כשאל אזהרותיהם מצטרף גם הגר"ש שמחה הכהן קוק. ומי היו הממרים את פי רבותיהם ובכללם את פיו של ה"מרא דאתרא" אשר הם כ"כ חרדים לפגיעה בכבודו? אותם החרד"לים אשר ניסו למנוע את הגעת הרב חזן למסירת שיעור בעירם ואותם נציגיהם בעיריה אשר לא רק התעקשו על קיום המופע אלא דאגו להזמין אליו חניכי וחניכות בנ"ע מכל הארץ על מנת למלא את המקומות הריקים שנותרו באיצטדיון עקב ביטול רכישת הכרטיסים ע"י הציבור החרדי שנענה לקריאת הרבנים בהמוניו.

מכתב מוכבד רבני העיר שלו"א

אלול תשי"ג

בסיעתא דשמיא

הודעה ואזהרה

לתושבי עירנו רחובות והסביבה

הננו בזאת להודיע בשיער בת רבים דעתנו כי "מופע הזמר" שיערך בעירנו ע"י ה"זמר שוויקי" יש בו איסורי תורה המורים ואסורים להשתתף שם גברים נשים וילדים ככל צורה שהיא אפילו כישיבה בנפרד. כידוע הדבר נאסר כבר במקומות אחרים ע"י גדולי ישראל.

וע"י שמירת-טוהר מחנינו נזכה לכוה"ט

בימי הדין הבעל"ט אכ"ר.

יוסף רוב מישר	אברהם שורבני	אברהם ורבינ	אברהם יצחק הכהן רובין	ישו שיינבי
מישה חיים דימפנטין	נתום מנדלבוים	יצחק א. גרינוויץ	א. ציון אשכנזי	ששון נוסים
יצחק חלימי	מיכאל הסון	נתן ורספלד	חיים ארזיון	נתנאל אהרון
<p>הננו המבשרה בזה לפסק החלטת של כל גדולי זר"י שפורסם בענין הגיל, וכן לאחי רועי רבני העיר רחובות וסנה לאמרתן המארינו את המופע, לפגועו לאלתר ואז בעזרת יתבררין</p> <p>בברכת בנינים מאחבה שמתה הכהן קוק</p>				
<p>דברי המרא דאתרא רבני עירנו אינם צריכים חיוב, והשומע להם יכתב בספר חיילים. אברהם י. הכהן קוק</p>				

מכתב רבני העיר רחובות אליו הצטרף גם הגר"ש הכהן קוק. החרד"לים ברחובות בזו לגר"ש קוק והשתתפו בהמוניהם במופע האסור. אחרי הכל אפילו שוויקי קודם אצלם ל"מרא דאתרא"...

כשגם הפניה לרב הראשי של העיר לא עזרה פנה אחד מנציגי הדת"לים בעירית רחובות המשמש כדובר העיריה ישירות לרב אברהם חזן בבקשה "לדחות" את ההרצאה למועד אחר בשל הרגישות של הציבור הדת"לי ליום זה. הוא טרח להוסיף כי הוא יעזור בכל הדרוש לקיום ההרצאה אם נסכים לבקשתו וכן שהוא אינו מבקש את הבקשה באופן אישי כי אם משמש כשלוחם של "רבנים חשובים שפנו אליו ובקשו ממנו לפנות לרב חזן". הרב חזן השיב לו כי כשם שלא ידחה את הנחת התפילין של ו' באייר למועד מאוחר יותר כך גם לא ידחה את שיעורו העוסק ביחס הנכון של יהודים לה' באייר למועד מאוחר יותר ומלבד זאת, הלא לשיטתם הכוזבת של החרד"לים שיום אידם של הציונים בה' באייר הוא "חג" אין מקום כלל לבקשה זו שהרי בהדיא שנו רבותינו: (מגילה לב.) "ת"ר משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג", וכיצד זה יבקשו חלילה מהרב חזן לעבור על תקנת משה רבנו ע"ה...

באשר לטענת דובר העיריה כי הוא משמש שליח לרבנים חשובים שפנו אליו השיב הרב חזן כי רבנים חשובים אינם זקוקים לפקידי עיריה על מנת לבקש את בקשותיהם והם יכולים לפנות ישירות אליו ולהסביר מדוע יש צורך לדחות את השיעור למועד אחר.^{א'}

כנסיון אחרון לבטל את השיעור פנו החרד"לים לבעל האכסניא עצמו- הגבאי הראשי של ביהכנ"ס "אור המאיר". הלה השיב להם בפשטות: "הדבר היחיד שימנע את ההרצאה של הרב חזן בביהכנ"ס הוא בקשה של הגר"ע יוסף למנוע אותה".^{ב'} בצר להם פנו החרד"לים ליצחק דדון משיבת מרכז הרב, שספר "דת הציונות" מדיר שינה מעיניו מאז צאתו לאור לראשונה בשנת התשס"ג,^{ג'} שיחוש לעזרתם, כשהם מספרים לו את הדרישה שהציג בפניהם הגבאי של ביהכנ"ס. דדון נזכר בחבר שאולי ממנו תבוא הישועה...

^{א'} למותר לציין ששום רב לא פנה אלינו בעקבות השיחה עם דובר העיריה.

^{ב'} יצויין כי לאורך כל נסיונותיהם של החרד"לים למנוע את השיעור הוצע להם ע"י המארגנים להביא נציג שלהם ולערוך את השיעור קבוצת דיון אך הם סירבו לכך בכל תוקף.

^{ג'} במסגרת מלחמתו כנגד ספר "דת הציונות" הוציא לאור את שני חלקי ספרו "אתחלתא היא" שבהם אין ולו תשובה אחת ענינית לנאמר ב"דת הציונות". ביודעו זאת הפיע יצחק דדון יחד עם עוד חבריו מרבני הצה"ד שקרים אודות הספר ואודות המחבר וביניהם השקר כי המחבר אמר לו כי קבל רשות מגדולי ישראל לשקר כדי להציל אנשים מה"מזרחי".

מוסדות "אור המאיר" ארגון "תהילה ותפארת" עיריית המחלקה לת. תורנית רחובות

הציבור הרחב מוזמן ל:

יום שכולו תורה

יתקיים א"ה ביום העצמאות יום שלישי ו' אייר תש"ע (20/4/10) בבית הכנסת "אור המאיר" רח' הרוא"ה 17 צמוד לחיידר "הבאר"

בתוכנית:

10:00-11:00 הרבג שמואלי אלדר שליט"א מנכ"ל הרבנים

11:00-12:00 הרבג אליהו שטרן שליט"א רב ביתר והוצה נב"ד

12:00-13:00 הרבג יעקב עדס שליט"א מנכ"ל הרב

13:15-13:45 ורה"ג שמתה הכהן קוק שליט"א המרא דאתרא והגמ"ד

13:45 תפילת טהרה

15:00-15:30 האדמו"ר מ"מבוקסי" אמונה הנדיק יוסף יואל קהאן שליט"א נכד הנדיק ר' אהרן ראטה זצ"ל

15:30-17:30 הרב אברהם חזן שליט"א מו"ל "זמן תפילות" בליווי מנצח

17:30-18:30 רח"י הרבג ישראל יונה שליט"א מנצחא של הרב קובריה יוסף שליט"א

20:00 תפילת ערבית

20:30-21:30 הרב נחמה קינן שליט"א מנצח נב"ד מו"ל הרבנות והוצ"ה דיסקים "שעת האספי" בליווי מנצח

בחסות:

יוחאי גרפי עורך עמרים שי קזיף

מנצח מחלקת ת. תורנית ע"ד מוסדות הוצ"ה

מנצח תפלת העיר יו"מ חת"ת ת. תורנית

מאת:

המודעה שעוררה את זעמם של החרד'לים זמן קצר לפני שנתלשה על ידם מלוח המודעות

לא לחינם הלך דדון אצל ששון...

יצחק דדון ידע היטב כי כדי למנוע את שיעורו של הרב חזן הוא צריך מכתב חריף עד כמה שניתן נגד הספר "דת הציונות" וכיון שאינו יכול להוציא מכתב כזה מתחת ידי הגר"ע יוסף עצמו, לכל הפחות ינסה להוציא מכתב שכזה ממשהו הקרוב אליו בצורה כלשהי ואז נמצא הפיתרון- הר' יעקב ששון, אברך בבית המדרש יחווה דעת בשכונת הר נוף בירושלים וגם... נכדו של הגר"ע יוסף.

על אף שהר' יעקב ששון אינו משתייך לחוגי החרד"לים מצא יצחק דדון את המכנה המשותף שיוביל לשיתוף פעולה עמו מצד הר' יעקב ששון שכן לשניהם יש "אויב" משותף ושמו: הגאון רבי משה מרדכי הלוי שולזינגר זצוק"ל. לדדון כאבה מאד הסכמתו של הגרמ"מ לספר "דת הציונות" ומומחיותו לאורך עשרות שנות הרבצת תורה בארה"ק ב"ליצנותא דעבודה זרה" באשר לעבודה זרה הד"לית והחרד"לית בכלל וה"מרכזניקית" (אותה הכיר מקרוב על בשרו) בפרט, ולר' ששון כאבה הביקורת שהשמיע הגרמ"מ שולזינגר כדרכה של תורה כלפי הגר"ע יוסף. כל מה שהיה צריך יצחק דדון הוא לקשר עד כמה שיותר את מחבר "דת הציונות" עם הגרמ"מ שולזינגר. את השאר כפר יפעלו רגשותיו של הר' ששון. ואכן, דדון ספר לר' ששון כי מחבר "דת הציונות" הוא תלמיד של הגרמ"מ שולזינגר⁷ והרגשות החלו לזרום החוצה ולהפוך למילים. כמובן שלא יאה לו לר' יעקב ששון כאברך המתיימר להורות הוראה לרבים להיראות כפועל על פי רגשות גרידא ולכן לבש איצטלא של מחאה על ביזוי ת"ח באשר לדברים שהובאו ב"דת הציונות" בענין יחס גדולי ישראל לראי"ה קוק. כ"כ, כדי להסוות את היותו שלוחו ושותפו של יצחק דדון הוא העמיד פנים כאילו נשאל אודות הספר "דת הציונות" באתר האינטרנט "הלכה יומית" שבו הוא משיב לשאלות

⁷ שקר שלא היה ולא נברא- הלואי והייתי זוכה להיות הקטן שבתלמידיו. היכרותי הראשונית עם הגרמ"מ שולזינגר זצוק"ל החלה אחרי שאחיו הרה"ח אלעזר שולזינגר שליט"א הפנה אותי אליו בנסיון לעזורני למצוא הסכמה לספר לאחר שפנחס ראובן ה"ו נטל על עצמו את מלאכת הדפסת הספר והפצתו דרש הסכמה על הספר כתנאי למימון ההדפסה וההפצה. עם הסכמתו של הגרמ"מ שולזינגר זצוק"ל ניגשנו לראש ישיבת "אור דוד" הרה"ג דניאל זר שליט"א ומיד הוא התקשר לפנחס ראובן ואמר לו להדפיס את הספר ללא כל שהות. וכשבאו אליו (אל פנחס ראובן) בטענות על נתינת יד להדפסת הספר שאל שוב את רבו הרה"ג רבי יעקב ישראל לוגסי שליט"א וגם הוא השיבו שימשיך בהדפסת והפצת הספר ללא כל חשש. בשעת כתיבת הספר "דת הציונות" למדתי בכולל "תפארת המשה" בנתניה בראשותו של מו"ר הגאון רבי שמעון גבאי זצ"ל (אשר לדאבון לבנו נלקח מאיתנו לגנזי מרומים בהאי שתא) מתלמידיו המובהקים של מן הגרב"צ אבא שאול זצוק"ל ואף הוא שמח בצאת הספר לאור, עודד וחזק ואף השתמש בו בדרשותיו לציבור הרחב.

בהלכה¹⁰, וכתשובה לשאלה: "האם הרב הגאון שמע על הספר "דת הציונות" ואם כן מה הוא חושב עליו?" הוא פרסם באתרו את הדברים הבאים:

"תשובה: שלום רב! ספר "דת הציונות", נתחבר על ידי אדם אשר אין בו דעת. כי כל הטענות שכתב נגד הראי"ה קוק אינן נכונות כלל, והוא משער השערות לפי קוצר דעתו ודעת רבותיו בכדי לבזות את הרב קוק, וטוב היה לו לאותו מחבר אילו נתהפכה שלייתו על פניו, ונוח לו שלא היה חוזר בתשובה כלל, והיה נשאר בקילקולו שלא יערך עדי עד לעומת הקילקול שהביא עתה לעולם על ידי ספרו. וכל המבזה את החכמים אין רפואה למכתו. וכבר הודיעונו רבותינו (בסנהדרין צ.) כי אין לו חלק לעולם הבא. ואין ספק בדבר שהקדוש ברוך הוא דחס על כבודו של צורבא מרבנן, לא יחרש על כבודו של הרב קוק, שהיה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, וכל גדולי התורה העריכוהו עד מאד. ואף הגר"ש אלישיב מכבדו עד מאד. והגרש"ז אוירבך היה תלמידו. וגם מרן רבינו עובדיה יוסף שליט"א מגדלו ומעריכו אין קץ, כי כל אלה הכירוהו, וידעו גדולתו, גם אם באיזה עניני הנהגה לא הכל הסכימו עמו. וידועה לשון הגאון חזון איש במכתבו אליו, אשר כתב לו "הוד כבוד מרן שליט"א", והמחבר דת הציונות הטח דבריו לדרך זרה, חורש רעה בכל עת מדנים ישלח. והאמת כי זה המחבר קשה עלינו כספחת, אפרוח אשר לא נפקחו עיניו, אשר למד תורה והשקפה מפי מבזה תלמידי חכמים המתלוצץ מן החכמים בדרשותיו, וממנו למד וכן עשה, עד שנתגדל יותר ונעשה תלמיד המחכים את רבותיו, בדברי ליצנות כנגד רבן של ישראל הראי"ה קוק, אשר הוא מרבה דברים כנגדו בדברי שקר שאין להם שחר. עדי יאנף ה' במשנאיו ושב יעקב ושקט ושאנן ישראל. ועוד הרבה יש להאריך בדברים אלה, אך תקצר היריעה והזמן גם הוא. קנצי למילין, שאסור לקרות בספר הנזכר כי דינו כשאר ספרי מינות". (ע"כ).

הר' ששון מציג את הדברים המובאים ב"דת הציונות" כדברי המחבר עצמו למרות שהדברים הם דברי גדולי ישראל עצמם ומרשה לעצמו גם לספר לקוראי תשובתו אצל מי למד מחבר הספר למרות שאינו מכיר כלל את המחבר ולא פגש בו או שוחח עמו מעולם. בהיותו חכם בעיניו הוא לא מתיעץ עם אף אחד מרבותיו לפני שהוא חורץ את דינו של המחבר והספר, לא טורח לדבר עם המחבר ולברר עמו את הדברים לפני שכותב האשמה חמורה כמו "דינו כשאר

¹⁰ כל המתבונן באופי השאלות והשואלים באתרו יבחין כי אתרו הוא המקום האחרון בו ישאלו שאלה אודות "דת הציונות" ו"דת הציונות" על כל הכתוב בו לא נוגע לשואלים באתרו כלל.

ספרי מינות ומתעלם גם מהסכמתו של הגר"י סילמן (מחשובי הדיינים בביה"ד של הגאון רבי נסים קרליץ שליט"א) לספר¹⁰. רגשותיו מוליכים אותו כבהמה בבקעה אחרי יצחק דדון עד שללא משים הוא שם עצמו ללעג מעבר לעובדה שמתגלה כצבוע שפל וכפוסל במומו.

הר' ששון המתיימר להורות הוראה לרבים בישראל לא טורח לגבות את האשמותיו החמורות ולו בראיה אחת ומעבר למה שפוער פיו כנגד כל גדולי הדורות שמפיהם ומקולמוסם יצאו הדברים החמורים כנגד הר' קוק (כשלהבדיל מהר' יעקב ששון, הם טרחו גם טרחו לגבות את האשמותיהם בראיות ברורות מכתביו וממעשיו כפי שעושה בארוכה רבי יוסף ידיד הלוי זצוק"ל שהגר"ע יוסף סבו של הר' יעקב ששון הוא תלמיד תלמידו הגר"ע עטיה זצוק"ל) הוא פוער פיו גם כנגד הגאון רבי משה מרדכי הלוי שולזינגר זצוק"ל ומגדיר אותו "מבזה תלמידי חכמים המתלוצץ מן החכמים בדרשותיו" וזאת בשעה שמדובר בגאון מופלג שהגר"ש אלישיב מתייחס אליו במכתב (לרגל הקמת רשת כוללים על שמו ולזכרו) בזה"ל: הנני בזה לברך ולחזק ידי העוסקים בהקמת רשת כוללים "משמר הלוי" לאברכים עמלי תורה על שמו ולזכרו של ידידי הגאון המופלא צדיק יסוד עולם רבי משה מרדכי הלוי שולזינגר זצוק"ל, ובודאי יהיה זה לעילוי נשמתו הטהורה של האי גברא רבא ממעתיקי השמועה שמסר נפשו לגדור גדר ולעמוד בפרץ, ופעל גדולות לחיזוק עמל התורה ושקידתה והרבות דעת בדרך ההשקפה הטהורה המסורה מרבותינו גדולי הדורות זיע"א..."

¹⁰ וז"ל: ב"ה יום אור לכ"א אדר ס"ח, בס"ד.

הנה בדור הזה, שחושך יכסה ארץ, וישנו בלבול גדול בדעות והשקפות גם אצל החרדים לדבר ה' וגם בהיכלי הקודש פנימה ישנם לצערנו בחורים אשר נמשכים אחרי דעות והשקפות של כחי ועוצם ידי, ישנו צורך גדול בבידור האמת עד לאחת, ומעט אשר ישכילו לבררה כראוי ולכן נתתי שמחה בלבי בראותי בספרו של הרב ... שליט"א אשר שמו יקבנו "דת הציונות" אשר בשפה ברורה ידבר, את קול האמת, ומבקשי דעת ימצאו בו את בת קולם של רבותינו גדולי ישראל זצ"ל ושליט"א עם הרבה ידיעות שמשום מה נעלמו מעיני רבים - ובודאי יביא תועלת גדולה לטיהור הלב והמח מהשפעות פסולות ומהימשכות אחרי דעות שהכפירה מעורבת בהם.

ואסיים בברכה אשר יזכה הרה"ג המחבר שליט"א שדבריו יתקבלו בציבור ולהוציא עוד ספרים חשובים ומועילים.

ובזה באתי על החתום, יהודא סילמן

אך לא די לו לר' ששון לבזות גדולי ישראל גרידא, וגם מרבותיו הנוכחיים בבית מדרשו הוא, חכם הוא בעיניו. בשנת תשס"ח, עם יציאת חלקו השני של "דת הציונות" נרתם אברך משכונת הר נוף לסייע בהפצת הספר באיזור מגוריו וכחלק מסיוע זה רצה להניח כמות של ספרים למכירה בבית המדרש "יחזה דעת" בראשותו של הגאון רבי דוד יוסף שליט"א, בית המדרש בו לומד הר' יעקב ששון. כששמע הגר"ד יוסף מן האברך כי הוא מכיר את המחבר הזמין את שנינו אליו לפגישה. הגר"ד יוסף ציין בפגישה כי הוא בעצמו נתן את הספר לכמה ממכריו על מנת שידעו את האמת ואת דעתה של תורה ונתן את אישורו למכור את הספר בבית המדרש יחזה דעת שבראשותו ולכתוב שהדבר נעשה בהמלצתו¹⁷.

לפי תשובתו של ששון, היה עליו לעזוב מיד את בית המדרש יחזה דעת מאחר שראש בית המדרש נותן אישור למכור "ספר מינות" בבית מדרשו ואף "הכשיל" כמה אנשים בקריאתו וכל עוד לא עושה זאת חושף בכך את צביעותו ואת אדישותו כלפי פגיעת ראש בית המדרש בו הוא לומד ב"כבוד התורה".

יתר על כן, באותה השנה במלאת 60 שנות קיום למדינה, במוסף "עונג שבת" מיוחד של בטאון תנועת ש"ס ואחד מכלי מבטאו העיקריים של הגר"ע יוסף לרבים "יום ליום" (מיום ב' באייר התשס"ח) המוקדש לנושא 60 שנות קיום המדינה הוקצו לראיון עם מחבר ספר "דת הציונות" חמשה עמודים כשחלקן העיקרי של הראיון לקוח מן ההקדמה לספר "דת הציונות"¹⁸.

¹⁷ הערת הביקורת היחידה שהיתה לגר"ד יוסף לגבי הספר היתה שכדאי אולי לתת אותו לכתיבה לגורם חיצוני (והציע את הסופר הר' ולך שליט"א) כדי שיהא נקי מכל שמץ של נימה אישית שאולי משפיעה על חריפות הדברים אך ללא להשמיט שום עובדה מהספר. לגבי המובא בספר אודות הראי"ה קוק ובנו הרצ"ה לא העיר מאומה ואף הוסיף על דברינו מדלילה!!

¹⁸ עוד לפני הכתבה נעזרו במערכת העיתון ב"דת הציונות" ובמחברו בפולמוסים שונים שהיו להם עם קוראים בעלי נטיה דתית לאומית כזו או אחרת. ובשנת תשס"ד במסגרת תכנית רדיו של הרב שלמה בניזרי בערוץ קירוב הרחוקים "קול הנשמה" אירח הרב בניזרי את מו"ל ספר "דת הציונות" הרב אברהם חזן במשך שלש תכניות רצופות כשבשניה שבהן שהיתה סמוכה ליום מותו של הראי"ה קוק נתבקש הרב חזן להסביר למאזינים על יחסם של גדולי ישראל אליו ואל דעותיו. (גם תכנית זו העלתה את חמתו של יצחק דדון שבקש שבוע לאחר מכן "להגיב" על הדברים ומלבד חרפות וגידופים שבמהלכם כינה את נשיא אגודת ישראל בארה"ק רבי משה בלויא זצוק"ל בכינוי "צורר היהודים" (בה בשעה שאת האתאיסט המשומד תיאודור הרצל מגדירים רבותיו כ"צדיק" וכ"נשמה פלאי פלאים") לא אמר כלום. כ"כ, מאז שיצא הספר לאור ההזמנה המרוכזת הגדולה ביותר של הספר נעשתה ע"י ישיבת "אור החיים" בראשותו של הרה"ג ראובן אלבו שליט"א אליה הוזמנו מאה ספרי "דת הציונות" עבור תלמידי הישיבה.

לאחר שהמידע הנ"ל הועבר לידיעת הר' ששון (וכן לאחד מרבנותיו בעבר הגאון רבי יגאל רוזן שליט"א ראש ישיבת "אור ישראל"), והבין שנתפס בצביעותו, בפחזותו, בשקריו, ובהאשמותיו חסרות הבסיס שבדיוק ההיפך מהן עולה מדברי מרן הגאון רבי יוסף ידיד הלוי זצוק"ל ושאר גדולי ישראל בדורו של הר' קוק, ולאחר שנמצא פוסל במומו גם ביחס להאשמתו אותנו בביזוי תלמידי חכמים, היה זה ברור כי הנכד ינסה לתפוס מחסה תחת כנפי סבו, ואז הוסיף ששון עוד שאלה באתרו ותשובה בצידה וז"ל: **בתגובה לתשובה שלכם בנושא הספר "דת הציונות", שאלתי היא: למה דיברתם נגד המחבר? הוא רק מנסה להשפיע על יהודים בהשקפה חרדית, וגם אם אתם לא מסכימים איתו, זה היה לא הכרחי לתקוף אותו ככה בגלוי.**

תשובה :

שלום רב !

אותו שהזכרת בדבריך, חיבר ספר לג' מטרות: הא', לנגח את המזרחי וגרורותיו, ולפרסם ברבים את האיסור של שירות לאומי וכיוצא באלה הדברים. והם דברים מבוררים שטוב לפרסמם להציל רבים מעוון. הב', להביא מדברי הגר"י טייטלבוים והגר"א וסרמן (אשר הוא כינה עצמו לפי שמותיהם ככל הנראה) שהיו גאוני וחסידיו אותו הדור, ולהציג דבריהם בחדא מחתא עם דברי הגאון חזו"א, ושאר גדולי הדור, כאילו הכל דבר אחד הוא, ובאמת שאין הדבר כן, ולא מיניה ולא מקצתיה, אך אין זה מעניינינו להשיב על דברי כל ספר שנתחבר. ומטרתו השלישית, היא הצגת אישיותו של הגאון רבי אברהם יצחק הכהן קוק באור שלילי מאד^ט. ועל זאת אין אנו יכולים להחריש. וכל השומע בזיון תלמידי חכמים ואינו מוחה עתיד ליתן את הדין. ועל כן לא יכולנו בשום אופן להחריש ולשקוט על שמרינו בשומעינו דבר רע זה, מפני שחששנו בעצמינו להלכד בעווננו של המחבר הלז, פורץ גדר ישכנו נחש, שמעיו פניו שוב ושוב לדבר סרה ולהלעיג במלאכי אלהים, וי וי לו על מעשיו, ואוי להם למחזיקים בידו.

^ט כל מי שיקרא את ספר דת הציונות יראה כי את שתי מטרות הספר האחרונות שציין הר' ששון הוא בדה מלבו ואין להן זכר בספר ובפירוש הוזכר בספר כי היו גם גדולי ישראל שהעריכו את הראי"ה קוק באופן חיובי (לצד הסתייגותם הברורה מדעותיו והשקפותיו) הערכה שנבעה בעיקר מחוסר ידיעתם המלאה באשר לאישיותו, כתביו, ומעשיו, וכפי שיוכח בספר בפני עצמו שיעסוק בהרחבה בסוגית הראי"ה קוק, זיקתו לתנועת ה"מזרחי" והשפעתו עליה, ויחס גדולי ישראל אליו.

הציונות מ

שני עמודי הפתיחה של הראיון שפורסם
במוסף "עונג שבת" של העיתון "יום ליום"

זול עם עולם

הוא שייך לסוג האנשים ששמם כבר מהווה מותג של פעילות חובקת חיים. הרב יואל אלחנן מקדיש רבות משעות חייו להעמדת האמת על תילה, בשביל שכל הרוצה לדעת מהי הציונות ומה אכן חוללה לעמנו, שיוכל לדעת זאת באופן הבלתי אמצעי. עם חגיגות ה-60 למדינה הוא מספר את סיפור חייו, דרך מרוקו, רצח רבין, והמלחמה בבלבול הציוני. מרתק.

הרב ישראל מרגלית

שמרתי לעצמי כדי למנוע חיכוכים מיותרים עם ההורים והמורים, ורק לאחר שנתיים (שבהן נעדרתי מהבית בשבתות כדי לצאת לבלות במסוה של "לימוד לקראת מבחן מאד חשוב במו"א") נאלצתי לגלות להורי את עובדת היותי חילוני. זה כמובן כאב להם מאוד שכן כאמור באנו ממשפחות תורניות מאוד. היה זה בתחילת שנת הלימודים האחרונה בתיכון, שמשתי אז בתפקיד יו"ר מועצת התלמידים (תפקיד אליו הגשתי את מועמדותי בכדי ליצור קשר עם החברה החילונית מבתי הספר החילוניים בעיר) וייצגתי את התיכון הדתי בו למדתי במפגש עירוני של כל התיכונים בעיר, ללא כפה ובלבוש מוזנח. נציג העירייה שהיה אף הוא נוכח במפגש דווח כך להנהלת התיכון, ונקראתי לשיחה אצל סגן המנהל שהחליט שלא אוכל להמשיך ללמוד בתיכון הדתי אך מהר להרגיעני כי ייעשו מירב המאמצים למצוא לי מסגרת חלופית חילונית בה אוכל להשלים את תעודת הבגרות ושנת הלימודים האחרונה מבלי לקלקל את שמו הטוב של התיכון הדתי.

בתיכוני החמ"ד.
כך, בגיל 17 במעבר לתיכון החילוני נפתח בפני לגמרי עולם החילונית ה"פתוח" וה"חופשי".
כמחסיקא, הצטרפתי לאחת הלהקות

וטפל לעומת ה"לאומי" ולעיתים היה אף נראה כי יהיה נוח יותר בלעדיו. בנוסף, גיל ההתבגרות על כל השפעותיו החל לשדר את אותותיו, והרצון לתת דורר לשאיפות ורצונות שונים החל לגבור על הנאמנות לערכי היהדות אותה נסו להקנות לנו בבית ובמערכת החינוך, נאמנות שהיתה ממילא די חלשה. כך משחזר לנו הרב יואל אלחנן את זכרונותיו מאותם ימים, ומסביר: העולם החילוני נראה לנו חופשי ופתוח, והחמ"ד יחד עם ההורים התקשו להתמודד עם המשיכה לעולם החילוני שהלכה והתחזקה.

מדי פעם נערכו ימי עיון והרצאות שונות בנושאי יהדות מגוונים על מנת לנסות ולחזק את נאמנותנו ליהדות, אך לא גילינו בהם עניין ולא היה בהם כח בבלום את ההיסחפות אל החילונית, ובקרב התלמידים הבוגרים בלטה תופעה של עזיבת היהדות כשבדרך כלל ניתן הביטוי לכך מחוץ לכותלי בית - הספר וללא ידיעת ההורים והמורים כדי להימנע מחיכוכים מיותרים.

לאחר אחד מהסמינריונים שנערכו לחיזוק האמונה (הייתי אז בתחילת כתיב י') מצאתי את עצמי לאחר תקופה של לבטים, באופן מוחלט, כופר דת היהודית רח"ל. הרצאות שהועברו כמדומני ע"י תלמידי אחת משיבות הסדר בדרום לא נתנו מענה לשאלותינו ואנחנו שהעדפנו לא לקבל תשובות שמחנו על כך. את ההחלטה לעזוב סופית את היהדות

כיום הוא מוכר כמחבר הספר הפופולארי "דת הציונות" שהשבוע יצא חלקו השני לאור ועוד היד נטויה. לזכותו נזקפת הצלחת נשמות רבות מתהייה וטעייה בתהליך הטעות והחילונית הכרוכים בישראליות והערוב החולני הכרוך בה.

עם חגיגות השישים למדינה הוא חוזר איתנו אחורה ומזכיר נמרצות כמה אשמה המדינה בהעברתם על דת של רבים וטובים, בפרט מבני עדות המזרח, והוא ממוחש:

אני עצמי דוגמא אישית לכוונות הזדון של ראשי הציונות. אני נצר של משפחות מכובדות מאוד ממרוקו, מצד אבי אני ממשפחת הרבנים משאש, ומצד אימי אני ממשפחת טולדאנו - אבי למד בתלמוד תורה חרדי במאקנס עד שבאו אנשי האליאנס והסיתו להעבירו לבית ספר שלהם, שכידוע היה במה לחילונית מוצהרת.

הגאון רבי דוד משאש אב"ד מאקנס צ"ל בכה אז בדמעות שליש בתקווה שיוכל להניא את המעבר של אבי לבית הספר של האליאנס - למרבה הצער הוא לא הצליח וכך יצא שגם אני לימים, בנו, גדלתי וכמו רחוק מן האמת, בארץ ישראל נשלחתי ללמוד בבית הספר של החמ"ד.

מכאן הדרך למדרון הפתוח הייתה ברורה וקלה לצעירי, עם השנים ולנוכח המציאות בהויי הממז"י גדלה והתעצמה בעינינו חשיבותה ומרכזיותה של הלאומיות וערכיה עד כדי כך שה"דת" הפך משני

אטו יודע הוא מי הוא זה הגאון ראי"ה קוק, אשר רובם המכריע של רבני ירושלים היו ששים לקראתו, וצמאים למוצא פיו, וגם מאלה אשר ביקרו את דרכו, ואף היו מקורבים לעדה החרדית, היו יודעים מגדולתו ומכבדים אותו ואת מעשיו דרך כלל. והם המה אנשי ה', גאונים וחסידיים אשר בארץ המה, הגאון המופלא רבי שמשון פולנסקי ז"ל, רבה של שכונת בית ישראל, (ששימשו אצלו בהוראה, מרן הרב רבינו עובדיה יוסף שליט"א, הגרי"ש אלישיב שליט"א, הגר"ש ואזנר שליט"א, הגרי"י פישר ז"ל, ועוד), היה מעריכו עד אין קץ, והרב קוק השיב לו כגמולו, וכינהו בחיבה "הלמדן של ירושלים", וזה הגאון לא היה מבני הדור שלנו. סיפר לנו הגאון רבינו הגדול שליט"א, כי הגר"ש פולנסקי, יודע היה בעל פה מילה במילה ממש את לשונות הרמב"ן במלחמות ה'. והוא היה מיוחד עם הגרי"ח זוננפלד, ועל אף הכל, היה מכבד מאד את הגראי"ה קוק והחשיבו לאחד המיוחד בגדולי הדור. והיה ידידו המובהק של תלמיד חבר של הגראי"ה הלא הוא רב רבנן, רבן של רוב גדולי דורינו, מרן רבי צבי פסח פראנק זצ"ל, אשר זה המחבר לא מתירא להטיח דברים גם בו. ואין הוא יודע שגם הגאון הרב מבריסק היה שולח ומפנה אליו (להגרצ"פ פראנק) לשואלים בדבר ה' זו הלכה. ולמפורסמות אין צריך ראייה, איך שבירושלים של אותם הימים היו מתפללים רוב התלמידי חכמים בבית הכנסת אחוה אשר תחת אדרת קדושתו של הרב הגרי"מ חרל"פ זצ"ל, שהיה חסיד קדוש, והוא היה תלמידו המובהק של הראי"ה קוק. שמענו מפי הרה"ג ר' צבי כהן שליט"א, רב הסמינר הישן בירושלים, שסיפר לו רבו הגאון הצדיק רבי גדליה אייזמן שליט"א, משגיח ישיבת קול תורה, כי בצעירותו, היה לומד בישיבת מרכז הרב, מפני שעל ידי אותה הישיבה סודרו לו כל אשרות העליה לארץ. ובאותן השנים היה נושא דברים בישיבה הגרי"מ חרל"פ. וכשהיה מגיע הגר"ג אייזמן לביקורים בביתו של הגר"י אברמסקי, היה מבקש ממנו הגר"י שיאמר לו מה שדיבר בדברי תורה הגרי"מ חרל"פ, מפני שהיה שמח מאד בדבריו. ודבר שפתיים אך למחסור להאריך עוד מענינים אלו, אשר יכלה הזמן והמה לא יכלו

וזה המחבר שזכרת, הטיח דברים בקדושי ה', אויה לנו איך שבדורינו גבר כל כך ההסתר פנים, שיקומו צבועים מכת חנפים ואפיקורסים (שבאמת הוא בז לכל תלמיד חכם שאינו סובר כמותו), לבזות גאון וקדוש בישראל ולא נעשה עמהם מאומה.

ונסיים בפרט אחרון, כי לפני דור אחד, עשו כמה מקנאי ירושלים עסקני אגודת ישראל הצגת פורים, ודנו את הגרא"י קוק לשריפה רח"ל בתוך שחוקם והתהוללותם. הגאון רבי איסר זלמן מלצר, מעריצו של הרב קוק (כפי שיראה כל רואה בהסכמותיו לספרי הראי"ה שנדפסו אחר פטירת הראי"ה), כעס מאד על אותו מעשה משוגע של אלה, ויצא בהפגנתיות מבית הכנסת שהיו בו. ולא ארכו הימים, בל"ג לעומר של אותה השנה, נשרפה למוות אשתו של אותו עסקן ששחק מהרב קוק. ואחר זמן נפטר בנו, ובאו עליו עוד יסורים קשים ומרים, עד שנכנע לבבו, ועלה הוא ועשרה מחביריו לקברו של הגראי"ה, ויצא מן העולם בעל תשובה. (ובדרך אגב נזכיר, כי העיד בפנינו תלמיד חכם אחד, שביקר לאחרונה בהר בזיתים, וראה שם בכל סביבות קברו של הראי"ה, הכל מחולל, שבור ומנותץ, מלבד קברו של אותו צדיק, דקודשא בריך הוא תבע ביקריה, ומצבתו עומדת מאז קבורתו ועד היום ואין שטן ואין פגע.²

עוד ברצונינו להוסיף, כי דיברנו היום עם הגאון מרן רבינו הגדול שליט"א, וסיפרנו לו על ספר הנזכר³, והשיבנו שבלי ספק איסור גמור הוא לדבר כנגד אותו צדיק. ושאלנו אותו אם הרב קוק היה אדם גדול, וכה השיבנו: לא רק אדם גדול, אלא צדיק יסוד עולם. והוסיף, כי הגאון רבי יהודה צדקה (שהיה מתנגד אפילו לבחירות כנודע, ובודאי שלא היה שייך למזרחי), סיפר לו, שהיה שנה אחת בישיבת מרכז הרב ביום שמחת תורה, והכיר שם את הגרא"י קוק, ואמר לו, זה היה מלאך ה' צבאות ממש⁴! וחזר על הדברים גם מרן שליט"א, זה היה מלאך ה' צבאות ממש!

² הר' יעקב ששון מנסה לרגש את הקוראים בסיפוריו, כי נגד "דת הציונות" לא הצליח למצוא ולו טענה עניינית אחת (וגם על סיפוריו אלו יש הרבה מה להשיב אבל אכמ"ל ואין שום נפק"מ לנידון דידן כי אין בכל הסיפורים הללו סתירה ולו למילה אחת ב"דת הציונות" ושוב, כל מה שמובא ב"דת הציונות" לגבי הראי"ה קוק הם דברי גדולי דורו ולא דברי מחבר הספר כן שכל טענותיו בזה הם נגד גדולי ישראל ולא נגד יואל אלחנן. ועיי' מש"כ מרן ה' חפץ חיים" בספרו (הלכות איסורי רכילות, כלל ז' ס"ב) כי תלמיד חכם מסתמא אינו מגנה, ואינו עושה רעה לאדם בחינם, ויש לנו לתלות שכדן עשה מה שעשה, על כן ההולך ומספר עליו דבר זה לעולם, הוא רכילות של שקר.

³ הר' יעקב ששון לא מראה לגר"ע יוסף את הספר אלא "מספר לר" עליו. האם חושש הוא שמא אם יראה את הספר יסכים עם הנאמר בו בדיוק כמו בנו הגר"ד יוסף?! או שמא הגר"ע יוסף לא מספיק "חכם" לעמוד על דברי ה"מינות" אשר בספר ורק נכדו האברך הצעיר הוכשר לכך?! וראה הוספה חשובה לענין זה בסוף הקונטרס.

⁴ בתשובה לשאלה אודות היחס לספרי הראי"ה קוק כותב הגרב"צ מוצפי שליט"א באתר בו הוא עונה לשאלות (שאלה מס' 595) כי בספרית אביו (הגאון רבי שלמן מוצפי זצוק"ל) ובשיבת פורת יוסף בה למד לא היו ספרי הראי"ה קוק ולכן אינו מכירם ואינו יכול להתייחס לשאלה. מעניין מאד מדוע לא הוכנסו ספריו של הראי"ה קוק לישיבת פורת יוסף ע"י ראש הישיבה רבי יהודה צדקה

והנה מלבד דעת קדשו של מרן רבינו הגדול שליט"א, שכל דבריו אינם צריכים חיזוק, עוד יש בידינו הקלטה מבית הגאון ר' יוסף שלום אלישיב שליט"א²³, המדבר קשות מענין זה, וביקש שייפנו למפיץ הספרים הללו לדרוש ממנו שיחדל ממצעו, ואם יהיה צורך בדבר, נביא את כל לשונו מה שדיבר מענין זה.

ויהי רצון שידון ה' על כל אלה המבזים את החכמים, וכל התומכים והמחזקים את ידיהם, כי ענשם נאה להם ונאה לעולם. ויחזרו בתשובה אלה הטועים בהבלי העולם, והנוטים אחר הקנאות הבזויה הבאה מנטיית הלב בעצת היצר, ושקט

זצוק"ל אם העריכו כ"מלאך ה' צב-אות ממש". מה גם שסיפור זה אירע בהיותו של הגר"י צדקה אברך צעיר והרבה אברכים צעירים וכשרוניים התרשמו לחיוב מדמותו הנראית לעינים של הראי"ה קוק ואח"כ בזיקנותם עמדו על מהותו הפנימית כמו שעמדו עליה גדולי דורו מלכתחילה, מה שמסביר את אי הכנסת ספריו לישיבת פורת יוסף ע"י ראש הישיבה הגר"י צדקה זצוק"ל. כ"כ ספר לי הרב יוסף שני (שבתאי) מתלמידיה הוותיקים של ישיבת פורת יוסף כי בהיותו בישיבה קבל פעם כפרס על הצטיינותו בלימודים את הזכות לדרוש לפני בני הישיבה במסיבת חנוכה שהתקיימה בישיבה ובדרשתו שילב דברים שכתב הראי"ה קוק בספרו "חבש פאר". לאחר הדרשה נקרא אל משרדי הישיבה ושם ננזף ע"י אחד מרבני הסגל בצורה חד משמעית: "כאן בפורת יוסף לא מזכירים את הראי"ה קוק ולא מביאים דברים מדבריו ומכתביו!".

²³ כאן משתמש הר"י ששון באיום דמגוגי נוסף אם כי לא מקורי. עם צאת חלקו השני של הספר "דת הציונות" ניסה אברך מרמת בית שמש בשם בנימין גרינגרס לחבל בהפצתו (גם הוא במסווה של דאגה לכבודו של הראי"ה קוק) ובמסגרת מאמציו לפעול נגד הספר ניסה להוציא מתחת ידיו של הגר"י אלישיב זצ"ל מכתב נגד הספר. הגר"י אלישיב לא נתן בידו אפילו מטיפה ריקה וכדי להסתיר את בושתו עושה עצמו מאז כאילו יש בידו "הקלטה" שברוב "טוב" הוא לא מפרסמה. בשנת תשס"ט הגיע לכנס השנתי של "לב לאחים" בבני ברק לעורר מחומה סביב דוכן הפעילות של "אזמך בלאמים", וכשאמרו לו שישגשג למחבר הספר ויאמר את דברו אמר כי יש לו פסק מהגר"י אלישיב האוסר עליו להתקרב לד' אמות של המחבר. אח"כ, כשראה שדבריו אינם עושים רושם על הציבור התקשר לרה"ג דב יפה שליט"א והושיט לנו את הטלפון כדי שנשמע בעצמנו את "דעת התורה" נגד הספר והצגתי עצמי בפני הגר"י יפה ואמרתי לו כי אני עומד מאחרי כל מלה שכתובה ב"דת הציונות" ואם יש לו השגה כלשהי על הנאמר בספר שבעטייה יש לתקן או להשמיט משהו מן הספר נשמח לשמוע ולתקן את הצריך תיקון. הגר"י יפה בקש את מספר הטלפון שלנו ומאז ועד כתיבת שורות אלה לא פנה אלינו עם הערה או השגה כלשהי על הנאמר ב"דת הציונות". אגב, בחור דתי לאומי שהחליט לחזור בתשובה בעקבות קריאת ספר "דת הציונות" ולהכנס לישיבה הופנה ע"י חבר ליצחק דדון מ"מרכז הרב" (הנ"ל בקונטרס אשר גם הוא מתרברב בראיון לעיתון "הדת" לי "מעייני הישועה" כי בידו הקלטה של הביקור אצל הגר"י אלישיב) כדי שישמע כמה "מסוכן" מחבר ספר "דת הציונות" ובתוך דבריו אמר לו כי אפילו הגר"י אלישיב מתנגד לספר. כשבקש הוכחה לכך הפנה אותנו לחבר של בנימין גרינגרס בשם ישראל וילק (גם הוא מרמת בית שמש). וילק סתר את דברי דדון באשר לדברי הגר"י אלישיב אך כשנשאל על ידי הבחור מדוע לא הזמינו את מחבר הספר להכנס עמם לגר"י אלישיב שיקר במצח נחושה ואמר כי בנו של הגר"י (ר' אברהם אלישיב) הזמין אותנו לבוא וסירבנו (שקר מוחלט שניתן לבריר ללא מאמץ. על ביקורם אצל הגר"י אלישיב לא סיפרו לנו כלל כי התביישו שלא הצליחו מזימתם ורק חדשים אח"כ כשישראל וילק סיפר על כך כמסילח לפי תומו לדיד שלי מרמת בית שמש והלה העביר אלי את המידע נודע לי דבר הביקור). למרות היותו לכאורה "חרדי" שיתוף וילק פעולה עם יצחק דדון ממרכז הרב וזאת על אף שידע כי משמעותו של שיתוף פעולה זה עלולה להיות הישארות של בחור דתי לאומי באפילת דעותיו הכוזבות.

ושאנן באין מחריד. ואין אנו רוצים להכנס לפולמוס בזה, מפני שהדברים גוררים אחר כך תשובה על דברינו, וצריך לחזור ולהשיב שנית, וגם עושים פרסומת לדברים הללו, שכבר שקעו ונשכחו תהלות לאל ית'. על כן די בזה. אולם אם נראה שלא די בדברינו, ויש מקום לעוד דברי מחאה בזה, נאריך יותר בעזרת ה'. בכבוד רב, הלכה יומית.

קול ששון וקול שמחה...

למרות נסיונו של יצחק דדון להשתמש בר' יעקב ששון ובדבריו נגד "דת הציונות" כדי למנוע את הרצאתו של הרב אברהם חזן ברחובות התקימה ההרצאה כמתוכנן בביהכ"ס כשציבור רב ממלא את ביהכ"ס. בסופו של דבר תשובתו של הר' ששון פורסמה מספר ימים אחרי שכבר התקימה ההרצאה ויצחק דדון וחבריו הר' ששון סייעו לנו לחוש שוב את הבטחת הקב"ה "כל כלי יוצר עליך לא יצלח וגו'".

עם כל זה, "רבני" הצה"ד אשר ספר "דת הציונות" מדיר שינה מעיניהם באשר חושף הוא את פרצופם האמיתי עטו על תשובתו של הר' יעקב ששון כמוצאי שלל רב. הר' שלמה אבינר הקריא את התשובה בתכנית הרדיו השבועית שלו ב"רשת מורשת" כשהוא מקדים (ומשקר כמובן...) ומציג את הדברים של הר' יעקב ששון כתשובה שכתב הגר"ע יוסף נגד "דת הציונות". הר' אליעזר מלמד בטורו השבועי בעיתון בשבע ציטט את הדברים כתשובה שהגיעה מ"בית מדרשו של הגר"ע יוסף"⁷¹ כשבפעם הראשונה הוא מעז לכתוב במפורש את שם הספר "דת הציונות"⁷² ואט אט התפשטה השמועה אל מרחבי התקשורת הדתית לאומית לגוניה...

חוסר שיקול דעת מינימלי של הר' יעקב ששון ופחזות שאינה מתאימה כלל לבן תורה וכל שכן למתיימר להורות הוראה לרבים הפכו אותו בין רגע לשותף מלא להחטאת הרבים של הציונות הדתית (מעבר להכשלותו החמורה בהוצאת שם רע). והכואב מכל, שגם לאחר שכל הנ"ל הובא לידיעתו והוצע לו לחזור בו

⁷¹ הר' אליעזר מלמד מעמיד פנים כאילו הגר"ע יוסף או בית מדרשו שווים משהו בעיניו בה בשעה שכשהגר"ע יוסף עצמו פוסק כי דעותיו של חיים אמסלם הם דעות כפירה ואפיקורסות ואסור לתת להן במה, עיתונו של הר' מלמד מתעלם מהוראתו זו ללא כל חשש ואילו כשנכדו קובע זאת כלפי "דת הציונות" מתיחסים לזה בצביעותם ביראת הרוממות כפסק מחייב לכל דבר.
⁷² עד אז היה תמיד מתייחס לספר ברמיזות כדי שתלמידיו לא יבינו על איזה ספר מדובר ויגלו חלילה עד כמה רבם הינו מחטיא הרבים ובעל דעות כוזבות ואפיקורסיות.

ולהתנצל, ובכך, למנוע את יציאת הקונטרס לרשות הרבים בחר להקשות את ערפו ולהמשיך להיות חכם בעיניו ו"תנא דמסייע" להפצת דעות כוזבות ומסוכנות שכבר גרמו חורבן ליהדות בכלל ולבני עדות המזרח בפרט. והחי יתן אל לבו ללכת בעקבי הצאן ולהיות נאמן לדברי רבותינו גדולי הדורות ולא תיירא ולא יחת מפני אף "נכדו" ו"ניניו" "משב"ק" ו"דובר החצר" ושאר מיני מיוחסים ומקורבים למיניהם כי בראש ובראשונה מיוחסים אנו ליעקב אבינו איש האמת והאמת רבנו אשר נתן לנו תורת אמת וכל המשנה ומחניף למשנים למיניהם הרי הוא כיוצא בהם ועתיד ליתן על כך את הדין ואז יזמר כבודו המדומה והרגעי בעולם שכולו שקר בבושת פנים נצחית בעולם שכולו אמת.

רביבים
 אגודת רבנים וחסידים
 תל אביב 1937

פיקוח נפש בלידה

מותר לולדת לנסוע לבית חולים בשבת, משום ספק פיקוח נפש ■ לנסוע לב"ח קרוב כדי ללמטע בחילול שבת ■ מתי מותר להאריך הנסיעה בשבת מסיבות רפואיות ■ אין להאריך לצורך נוחות או חיסכון ■ עדיף ללדת בב"ח דתי, ומותר להאריך הנסיעה במטע כדי להגיע אליו ■ נכד הגרע יוסף על מחבר הספר 'דת הציונות' שמבזה את מרן הרב קוק: טוב היה אילו נתהפכה שלייתו על פניו, ונח לו שלא היה חודר בתשובה כלל

היתר נסיעה לבית חולים עבור יולדת
 שאלה מדוע, מתימים לנסוע לבית חולים בשבת לצורך לידת הרי אפשר ללדת בבית, וקרוב לוודאי שלא יארע דבר סכנה לולדת ולתינוק, ומדוע ממליצים שבת על כך?
 השבחה הולכה היא שפיקוח נפש דוחה שבת, שאמר (ויקרא יח. ח.) "זוהי בהם", ודרשו הכתים (יומא פ. ב.): "זחי בהם - ולא שיות בהם", שמנעות התורה ניתנו כדי שיהיו בן, ולא שפיקוח על ידי קיומן, וגם בספרה של ספק פיקוח נפש מחליטים שבת, כגון שבנין התמיטט וט וספק אם יש עם אדם שבת, אם עם אדם, ספק אם עורו בהם, וכו'.
 פיקוח שמנעות ומפסיקם הסרת הגל שהתמטטט על אדם קבר אותו חוצה, ודבר זה של פעולה זו נגזר הב"ש "פיקוח נפש דוחה שבת".
 וגם חתמה שרק פיקוח נפש דוחה שבת כמנע חשבת נפש סוכנת, וממליצים את השבת כדי להגיל את החולים בה, ולכן מטיעים יולדת לבית חולים, לרבות שברוב נוח' לט של המקרים תוכל ללדת בבית בשלום, ונכל מקום הואיל וסכנת היולדת מוטעה, ומפסיק הולכה שכלל מה שאפשר מיתוליים לישות את המליצות בשנינו, כדי ליישם המצוות

שהוא יול יותר, או מפני שחידיו נאים יותר, או כי שיהיה נוח יותר לרובי המספת לבקר אותה לאחר הלידה, מכיוון שישנה שיקוף רפואי - הסוד להאריך את הנסיעה לשם כך, וכן יולדת שמתגדרת במרכז הארץ, אם שהתה כשבת בצפון או בדרום, תיטע ללדת בבית החולים הסמוך כמו שאר היולדות שבאותו אזור. שאלה מה עיקרים כשהיולדת מוטעת שבבית החולים הרחוק יטפלו בה יותר טוב?
 השבחה: כמיוון שהיא באה כשנעה רפואית, למרות שלפי דעת שאר האנשים אין בסיס לטענה, מכל מקום כתבו כגון מוסקים שצריך לשפוט לה ולנסוע לבית החולים המיוחזק, כי אין אדם וזהב להרפתא מכל רופא ופי יודע אולי באמת תגיע לנצב סמוך ויוקם באותו בית חולים רחוק יצילו את חייה (צ"ח איליך ג' ה. ה. ה. שיש"ל, לב. לח.) וסיבה נוספת לכך, שאלמד ששהגנים עם יולדה כפי שנתגלים עיני ביטוח החול (שד"ש שבת, ד.) ונטיחון כפי ביטוח החול שפיקוח ה"י מואר ומקובל רובו של שאריו להאריך את הדרך כמעט כי נלשק את רובו של החולה, כך אפשר לנהוג גם בשבת, אבל אם תיגר' להאריך את הנסיעה בהרבה, כגון לנסוע מאזור תל אביב לירושלים

שישחול לעשות כל מה שאפשר כדי שתוכל ללדת בדרך בטבית.
על רשעותו של מחבר 'דת הציונות'
 לפי כשנה התייחסתי בקצרה לאיש רע ותחנף שפ"י רסם כפי שפי' דת הציונות', שבו יצא לטען שהעובדים קיים כבצנות ישיבו הארץ המצויא נכונות חזקה, והציא דיבה רעה על מרן הרב קוק וצ"ח ולמטיחו ועל רבים מנדולי ישראל ככל החוגים, שבו כפי הנראה אברהם חזן, ואולי יואל אלטון.
 ותבתי כי על פי החסם לספר הוא אפשר להבחין בין צדיקים לרשעים, שכל המסכים לספר הוא - סימן שחבר רשעים, ואין ללכודו וחומר שאין ללמדת ממנו, ועתה סיפורי כל ישננה התייחסות רחבה לאיש ולי ספור באמת 'הלה יומית', שבו כותב הרב יעקב ששון שליט"א, וכו' של הראשיל"צ של הגאון עובדיה יוסף שליט"א, הולכת והתקופת על פי דרכי שלטן הגדול, והני שפיקוח את דבריו בשלמות:
על המחזיקי של שמחה
את מרן הרב קוק צ"ח

”
 ואין ספק בדבר שהקדוש ברוך הוא לא ירשי על כבודו של הרב קוק, שהיה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע העמסה, וכל גדולי התורה הגדולה עד מאור ואף

בתמונה: הר' אליעזר מלמד 'חוגג' עם דברי הר' יעקב ששון בעיתון 'הדת' 'בשבט' ומספר לקוראים על 'רשעותו' של מחבר 'דת הציונות' ועל החיזוק שמקבלת עובדתו מביהמ"ד של הגר"ע יוסף ע"י נכדו הר' יעקב ששון. כשהראה יחידנו את העיתון ובו דברי הר' יעקב ששון לשכנו הגאון רבי דוד צבי הילמן 'צוקל' (מגדולי חוקי הספרות התורנית בדורנו ומהעורכים הבכירים של מערכת מהדורת 'שבת' פרנקל' של כתבי הרמב"ם) הוסיף הלה בכובד ידו (ראה בחלק העליון של התמונה): 'לשכנ הטוב שלו' רב. אמור נא לידיך מר"ס דת הציונות כי זיכהו המקום להרתיח את שוואניו שלא מצאו אף מלה אחת לסתור דבריו חוץ מקללות וחורפות וגידופים'.

הוספה חשובה להערה כא' בקונטרס !

בחדש מרחשון התשע"ד (סמוך לפטירתו של סבו הגר"ע יוסף ז"ל) וכארבע שנים אחרי ההתרחשות המתוארת לעיל בקונטרס העלה יעקב ששון את צילום הוידאו של הביקור שעשה אצל סבו (למותר לציין שצילמו מבלי ידיעתו ולא נטל ממנו כלל רשות לפרסם הדברים) לאחד מאתרי הנייעס והרכילות המכונה "כיכר השבת" ונתבקשנו ע"י אנשים שהציצו ונפגעו להגיב לדברים והגבנו בזה"ל:

שלום וברכה ! ראשית כל אציין שלא ראיתי את ההסרטה כי ב"ה אתר "כיכר השבאב" הוא מהאתרים החסומים לכניסה עבורי בהיותי מנוי של "נתיב" ונאסר בכניסה ע"י כל גדולי דורנו (וכמדומני שגם מרן הגר"ע יוסף זצ"ל ביניהם) ועצם העובדה שמי שצילם סרטון זה הולך לאכסניה כמו "כיכר השבת" כדי למכור שם את מרכולתו מעידה על עצמה יותר ויותר כי מי שעשה זאת יודע שאין בסרטון זה מאומה וכל הדברים הנכוחים שכתבנו נגד יעקב ששון בקונטרס "חד שמה ששון" נשארו יציבים ואמיתיים כפי שהיו קודם הפצת הסרטון. מה שכן ידוע לי ונשלח אליי במייל הוא הכתבה שהוצמדה לסרטון ואליה בעז"ה אתייחס וז"ל: "התבטאות מפתיעה: מרן פוסק הדור רבי עובדיה יוסף זצוק"ל על הראי"ה קוק: "מלאך ה' צבאות". במשך שנים נחשב הראי"ה קוק כמוקצה בתוך המגזר החרדי, רבנים רבים יצאו נגד דעתו והשקפתו כמי שהיה מייסדה של הציונות הדתית בארץ הקודש. אך לא עוד, בתיעוד וידאו שהגיע לידי "כיכר השבת" נראה מרן הגר"ע יוסף זצ"ל מכנה את הראי"ה קוק "מלאך ה' צבאות". בקטע הוידאו נראה נכדו, רבי יעקב ששון, נגש ואומר לסבא הגדול: "סבא, יש אחד קוראים אותו אברהם חזן, הוא עשה ספר שקורים לו 'דת הציונות', הספר הזה כולו מלא נגד הרב קוק, כותב על הרב קוק ציטוטים של כל מיני רבנים נגדו ומסית נגדו, הרב קוק היה אדם גדול?". מרן הגר"ע יוסף השיב: "כן, בוודאי היה אדם גדול. אסור לדבר עליו. הוא היה צדיק יסוד עולם. חכם יהודה צדקה הלכתי אתו פעם למרכז הרב, היה עושה שמחת תורה, הוא היה רוקד. הוא אמר לי (על הראי"ה קוק. י-כ) 'מלאך ה' צבאות', מלאך ה' צבאות,¹² חכם יהודה

¹² מהדברים משמע כי הגר"י צדקה הכתיר את אישיותו של הראי"ה קוק באופן כללי כ"מלאך ה'" אבל בספר 'רבנו' של הרב אליהו שטרית שליט"א (ירושלים, תשע"ד. הכותב היה משמשו של הגר"ע יוסף במשך תקופה ארוכה) הביא המעשה בהאי לישנא: "ועוד סיפר לי רבנו, שפעם אמר לו הרב צדקה שהיה נוכח בשמחת בית השואבה והיו רוקדים שם הרב קוק עם הרב חרל"פ, ואמר

צדקה לא היה מהמזרחי...". הנכד רבי יעקב ששון: "הרב יוסף ידיד היה מאוד נגדו". מרן הגר"ע יוסף: "ידעתי, ידעתי. לא כל מה שאומר חכם יוסף ידיד זה הלכה למשה מסיני". בהמשך דבריו חזר הגר"ע יוסף וצ"ל ואמר: "אני חושב הרב קוק היה מלאך ה' צבאות, אדם ירא שמיים". ע"כ¹⁷.

ובכן: א. עצם העובדה שלמרות שהדברים התרחשו לפני 4 שנים והיה מספיק זמן ליעקב ששון לפרסם את הדברים בחיי סבו ולא עשה כן ורק אחרי פטירתו הוא מוציא זאת החוצה לאתרי הרכילות מראה שהוא יודע שאין בדברים אלו ממש כלל ולא יתפעלו מהם אלא עמי הארצות הנוברים באתרים אלה אשר שכלם עבד נרצע לרגשותיהם וע"י ניצול רגשות האבל על פטירת הגר"ע יוסף וצוק"ל יוכל ששון יחד עם חבריו הולכי הרכיל לנסות להשפיע נגד "דת הציונות" כדי שבושתו ההולכת ומתפרסמת בעולם התורה תקטן. ב. אי אפשר שלא לשים לב לפחדנותו של ששון. הוא לא מראה לסבו את ספר דת הציונות, הוא לא מראה לו גם את מחאתו נגד דת הציונות. הוא מסתפק בשאלה כללית ביודעו כי אין לו טענה וחצי טענה נגד דת הציונות. ג. מה שאומר הגר"ע יוסף וצ"ל כי לא כל מה שאומר חכם יוסף ידיד הלוי הוא הלכה למשה מסיני מראה על חכמתו הרבה של הגר"ע יוסף וצ"ל שידע כי אם נכדו לא מראה לו את המחאה ולא מראה לו את הספר דת הציונות הרי שואל הוא כדי לקנטר ואולי גם ראה הגר"ע יוסף שנכדו מצלם אותו וירצה להשתמש אחר"כ בחומר המצולם ואמר לו כך כדי שידון קל וחומר בעצמו שאם באופן כללי לא כל דבר שיוצא מפי חכם הוא הלכה למשה מסיני ק"ו ששיחה פרטית של סב עם נכדו אינה הלכה למשה מסיני ואין ללמוד ממנה למעשה כלום, אבל הנכד בטפשותו לא הבין ואץ רץ לביב השופכין המתקרא "כיכר השבת" עם החומר כדי להציל את

הרב צדקה שהם נידמו לו למלאכי השרת, בקדושתם ובצדקתם". והיינו, שתיאורו של מרן הגר"י צדה היה תיאור של אותו מעמד בלבד ורק אמר ש"נדמו לו למלאכי השרת" ובודאי שהתפעלות מריקוד אין בה לדחות התייחסות עניינית הלכתית של הגר"י ידיד הלוי ושאר גדולי הדור נגד אישיותו של הרא"ה קוק ומעשיו. (אגב, ניתן לראות מספר הבדלים בין גירסת הדברים כפי שנאמרו ליעקב ששון ובין גירסת הדברים כפי שנאמרו לרב אליהו שטרית מה שמלמד בפנ"ע שאין לראות בדברים אלה "הלכה למשה מסיני" או להביא מהן ראייה מוצקה כלשהי).

¹⁷ את המשך הסרטון [בו שואל הנכד יעקב ששון את סבו אם טוב עשה כשמחה כנגד הדברים והגר"ע יוסף משיבו שאינו יכול לומר אם טוב עשה כי לא הראה לו כלל את מחאתו ואינו יודע כיצד מחה באופן שיוכל להתייחס לעצם מחאתו אם טובה היא אם רעה, מה שסותר את כל מעשהו של יעקב ששון שהרי לא בא אל סבו אלא כדי לקבל הצדקה למחאתו ויצא בידים ריקות כלעומת שבא] כבר לא ציטטו ב"כיכר השבת"... [כנראה לבקשת הר' יעקב ששון שרצה לחסוך מעצמו בושות נוספות]]

עצמו מהבזיון שגרם לו הקונטרס "חד שמיה ששון" (שלא מבוסס על סרטונים אלא על ראיות מוצקות נגד ששון שלא השיב אף על אחת מהן כבר כמעט שנתיים). ד. הגר"ע יוסף זצ"ל דבר באופן כללי ולא התייחס ספציפית לתשובתו של הגאון רבי יוסף ידיד הלוי וגם אם היה מתייחס ספציפית לתשובתו הרי כל זמן שלא סתר את דבריו ודאי שדברי הגאון רבי יוסף ידיד הלוי שרירין וקיימין גם אם הם לא הלכה למשה מסיני ובודאי שפירסומם לא הופך שום ספר לספר מינות. כ"כ ודאי שתוקף תשובה הלכתית מנומקת של מרן רבי יוסף ידיד הלוי הוא הרבה יותר מתוקף של התפעלות מריקוד של הר' קוק בשמחת תורה. ה. הגר"ע יוסף זצ"ל מזכיר בספרי השו"ת שלו פעמים רבות את פסקי הר' קוק. לאור עובדה זו מן הראוי היה שכשנשאל הגר"ע יוסף על גדלותו של הר' קוק יביא לראיה את תורתו, את פסיקותיו וכד'. והנה הגר"ע יוסף לא מזכיר אפילו ברמז הערכה אישית כלשהי לתורתו של הר' קוק והראיה היחידה שהוא מוצא להראות על גדלותו היא הריקוד שלו בשמחת תורה. ואם מישהו שמכיר את תורתו של הר' קוק מתעלם מתורתו כשהוא מדבר על גדלותו ופונה להתפעלות מריקוד שלו בשמחת תורה הרי זה גנות לר' קוק הרבה יותר משבח. ו. בחדש מנחם אב האחרון (תשע"ג) התקשר אלינו אדם שהציג עצמו כתלמיד ישיבת חזון עובדיה של הגר"י יוסף בנו של הגר"ע יוסף זצ"ל. הוא ספר שבשיחה שמסר הגר"י יוסף בישיבה בענין הברית החדשה של לפיד ובנט הוא השתמש בספר דת הציונות ששאל ממישהו ובקש מהתלמיד להשיג עבורו את הספר. לאחר שהועברו אליו הספרים יחד עם הקונטרס של מרן רבי יוסף ידיד הלוי בצירוף הקונטרס "חד שמיה ששון" התקשר אלינו ואמר כי אחרי שקרא הגר"י יוסף את הספרים רצה מיד לכתוב הסכמה^כ ולשלוח אלינו אבל עצר את עצמו מחמת שחשש כי הסכמתו על הספרים תוביל להתרחקות של רבים מהציבור הדתי לאומי מספריו "ילקוט יוסף" ולכן לא כתב בסוף הסכמה. וכששאלתי את התלמיד מה אמר לגבי הקונטרס של רבי יוסף ידיד הלוי השיב כי הגר"י יוסף אמר בהאי לישראל: "פשוט לי שאבא לא הכיר את דבריו אלו של רבי יוסף ידיד הלוי"^{כט} ואמר לי

^כ חשוב להדגיש כי בקשת ההסכמה היתה לפני שהיתה לנו ולר' יצחק יוסף עצמו שמץ של ידיעה אודות מועמדותו לתפקיד הרב הראשי של הרבנות החילונית הראשית. לא היה עולה על דעתנו (וה' ישמרנו שגם בעתיד לא ניכשל בזה) ח"ו לקחת הסכמה מרב ראשי שנבחר ע"י המדינה הציונית עוקרת התורה ומינויו אינו כלל כדין תורה. (והדברים אמורים באופן עקרוני מצד מהותו של הגוף המכונה "רבנות ראשית" ולא כטענה אישית כלפי הר' יצחק יוסף שליט"א או כל רב ראשי" אחר בעבר או בהווה).

^{כט} ואין לומר כי הגר"ע יוסף הכיר רק את הגירסא הראשונה של חלק ד' של שו"ת שארית יוסף (הנמצאת במאגר "אוצר החכמה") אשר בה לא מופיעה התשובה הנ"ל לגבי הר' קוק כי בשו"ת יביע

עוד התלמיד שישנו סרטון של ששון שואל את הגר"ע יוסף על כך (ואולי זה הסרטון שהופץ באינטרנט) אך סיפר לי שמיד שהגר"ע נשאל על ידי ששון אם טוב עשה שמחה נוזף בו ואומר: "אתה קודם עושה מעשה ואח"כ בא לשאול אם טוב עשית???" ואת זה כנראה חתך ששון מהסרטון. (או שצילם שוב כדי שלא יורגשו הדברים).

כ"כ חשוב לציין כי חשיפת הסרטון ע"י הר"י יעקב ששון חשפה עוד שקר נוסף של יצחק דדון ממרכז הרב המצטרף לשקרים הנוספים הנ"ל שלו ושל שאר רבני הצה"ד הנ"ל בקשר להתרחשויות הנ"ל. שהרי מהסרטון מוכחים בפשיטות ובצורה חד משמעית שני דברים:

א. שהגר"ע יוסף לא ידע כלל על עצם מחאתו של נכדו נגד "דת הציונות" ומחברו בשעת מעשה ורק לאחר מכן בשעת צילום הסרט מספר לו הנכד על כך לראשונה.

ב. שהגר"ע יוסף לא ידע כלל מה תוכן המחאה וגם כשנכדו שואל על כך הוא לא מציג בפניו כלל את נוסח המחאה.

כעת, לא נותר לראות אלא כיצד גם דברים כה פשוטים טורחים במרכז הרב לסלף ולטשטש תוך בדיית שקרים מוחלטים כדי להציג מציאות שקרית ומעוותת בעיני חניכיהם וקוראי דבריהם. הבה ונראה כיצד מציג יצחק דדון את הדברים הנ"ל בפני הציבור החרד"לי כשהוא מתראיין בנושא זה בבטאון החרד"לי מעייני הישועה וז"ל:

בעקבות מאבקיו במחבר הספר 'דת הציונות' נחשף הרב דדון גם לראשי העולם החרדי שהעריכו ומעריכים מאוד את הרב קוק, תורתו וגדולתו... "לאחר שיצא הספר 'דת הציונות' שכל כולו כנגד הרב קוק והרצ"ה משום שמחברו ידע שאם

אומר חלק ט' (ח"מ סי' א') הביא מדברי שו"ת שארית יוסף חלק ד' בעמ' רפ"ו שהוא ודאי מהגירסא המלאה השנייה (הנמצאת במאגר היברובוקס) (כי בגרסא הראשונה הנמצאת באוצר החכמה אין כלל עמ' רפ"ו). ולענ"ד כיון שבתשובתו לא הזכיר מרן רבי יוסף ידיד הלוי כלל את שמו של הר"י קוק והדבר ניכר רק מהציטוטים מכתביו ה"מחשבתיים" (המלאים מחשבות מינות ודעות כוזבות) שבהם לא עסק הגר"ע יוסף שכן אמר מפורש למשמשו הרב אליהו שטרית שליט"א [ראה בספרו של הרב שטרית 'רבנו' (ירושלים, תשע"ד) בעמ' מו' וז"ל: "עוד אמר לי רבנו, שהוא לא אוהב לקרוא בספרים של השקפה של הרב קוק, אבל בספרים של הלכה הוא קורא"] וכן המו"ל של חלק ד' הביא תשובה זו בחלק הדרשות (אעפ"י שמדובר בתשובה הלכה למעשה ותימה מדוע עשה כן) ייתכן ולא ראה זאת הגר"ע יוסף או שראה ולא ידע שהדברים אמורים כלפי הרא"ה קוק.

הוא שומט את הקרקע תחתם, ופוגע בהם, הוא פוגע בכל הציונות הדתית שעליהם היא נשענת⁷. הוא יודע שהם היחידים שהוציאו בצורה מסודרת את תורת הגאולה, ולכן הוא משקיע כל כך הרבה אנרגיה בדבר הזה. לאחר שיצא הספר **נשאל הרב עובדיה** באתר 'הלכה יומית' כיצד יש להתייחס לספר זה ושם השיב נכדו של הרב, הרב יעקב ששון שליט"א **בשמו**: "ספר 'דת הציונות', נתחבר על ידי אדם אשר אין בו דעת. כי כל הטענות שכתב נגד הראי"ה קוק אינן נכונות כלל, והוא משער השערות לפי קוצר דעתו ודעת רבותיו בכדי לבזות את הרב קוק, וטוב היה לו לאותו מחבר אילו נתהפכה שלייתו על פניו, ונוח לו שלא היה חוזר בתשובה כלל, והיה נשאר בקילקולו שלא יערך עדי עד לעומת הקילקול שהביא עתה לעולם על ידי ספרו. וכל המבזה את החכמים אין רפואה למכתו. וכבר הודיעונו רבותינו (בסנהדרין צ.) כי אין לו חלק לעולם הבא...".

מאוחר יותר ניגש הנכד עצמו אל הרב עובדיה ובפגישה מצולמת שאל את סבו מה דעתו על הרב קוק והאם מותר לבזות אותו ענה הרב עובדיה: "הוא היה איש אלוקים קדוש אסור לדבר עליו. הרב יהודה צדקה זצ"ל היה אצל הרב קוק וכשחזר אמר לי שראה מלאך ה' צבאות. והוא לא היה מהמזרחי ולא קרוב אליהם אבל ראה מלאך ה' ממש". וכששאלו את הרב עובדיה הרי יש רבנים שיצאו נגדו, אמר: "לא כל מה שהם אומרים זה הלכה למשה מסיני...". (מתוך ראיון של יצחק דדון למשה מאירסדורף, עורך שבועון "מעייני הישועה", גליון 460 ראה תש"ע)

הקורא את הדברים לתומו בטוח כי דברי הר' ששון נגד "דת הציונות" נאמרו "בשמו" של הגר"ע יוסף בה בשעה שהגר"ע יוסף עד יום מותו לא ידע כלל מתוכן הדברים וגם על עצם מעשה המחאה ידע רק לאחר מעשה ובפירוש השיב לנכדו כי אינו יכול להצדיק את מחאתו או להסכים עמה כל זמן שלא ראה את הדברים כלל.

זו דרכו של השק"ן יצחק דדון וחבר מרעיו מ"מרכז הרב" [כמו הר' שלמה אבינר שהקריא את מכתבו של הר' יעקב ששון בשידור חי ברשת מורשת כ"תשובה שכתב הגר"ע יוסף !!] ואח"כ הוא מנסה לפסול אחרים במומו ולהפיץ עדות שקר לפיה מחבר דת הציונות הודה בפניו כי קבל רשות לשקר כדי

⁷ הודאת בעל דין זו של יצחק דדון נותנת מענה לכל התמהים מדוע אנו עוסקים בצורה נרחבת ביחס השלילי של גדולי ישראל לר' קוק שכן כמו שאומר יצחק דדון, המעמיד היחיד של "דת הציונות" בימינו הגורם לציבור הדת"לי להמשיך לדבוק בעבודה זרה הציונית ואביריהו על כל הנזק והחורבן שגורמת דביקות זו הינו הר' קוק ותולדותיו.

להציל אנשים מהציונות הדתית. יראה הקורא וישפוט מי המשקר... ומה טיבו של הר' קוק שתלמידיו ותלמידיהם נזקקים לשקרים וכזבים כדי להציגו כדמות חיובית בעיני הציבור החרד"לי התמים שבולע בשקיקה כל שקר של רבותיו הכזבנים בלי לטרוח לבדוק כלל מתוך בטחון שרבותיו מספרים לו את האמת.

חיבורים נוספים בהוצאת "אזמרך בלאמים" ניתן להשיג בחנויות ספרי הקדש ובטלפון: -052 7687487. כמו כן ניתן לקבל מאיתנו חומר נוסף הקשור לנושאים הנידונים בספר ובקונטרסים ולקבל מענה לשאלות. (דוא"ל וכתובת לפניות ראה בתחילת הקונטרס)

ספר "דת הציונות" ב' חלקים

קונטרס בנושא שירות לאומי

קונטרס "חזון לבם ידברו"-בענין יחס מרן החזו"א לראי"ה קוק

קונטרס בנושא שערורית הגיוורים המזויפים הנערכים בצה"ל בחיפוי הרה"ר לישראל

**בשלבי
עריכה**

**בשלבי
עריכה**

ספר "כהניגה חמסו תורת" - בנושא הראייה קוק ויחס גדולי ישראל אליו

קונטרס "מראה כהן" - בענין יחס מרן ה"חפץ חיים" לראייה קוק.

א' זמרך ב' לאמים
א' ב' בהשקפה יהודית

49100 תקה תד. • 052-7687487
www.yoel-ab.com • yoel@yoel-ab.com
 (ניתן לסייע לפעילותנו באמצעות PayPal מס' החשבון הוא כתובת המייל הנ"ל)